

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS 12

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

Editorial pag. 1

- Mai putem fi autentici? - pag. 1

Profil Liceal pag. 2

- Curajul de a avea curaj - pag. 2
- La povești cu părinții - pag. 2-3
- Controverse actuale: NU temelor pentru acasă - pag. 3-4
- Un eșec - un pas înainte spre succes - pag. 4
- Adservio - pentru transparență și comunicare - pag.4-7

EU-RO pag. 12

- ROLL THE DICE - pag.8-9
- Concursul național Euroscola - pag. 10-11
- Andaluzia, vechiul tărâm al maurilor - pag. 12-13

In Extenso pag. 18

- CANTABILE la Festivalul Concurs Coral Internațional
A ruginit frunza din vii - pag. 14
- Cultura mediocrității la români sau las' că merge și așa - pag. 15-16
- Despre experiența filmului BACALAUREAT și prezența la Cannes: Mălina Manovici - pag.16-17
- Mituri de infirmat și/sau de confirmat despre ...A FI ACTOR: Victor Manovici - pag.18

Pro Comunitate pag. 22

- Panciu în fotografii de altădată - pag. 19-21
- IMPACT: O carte potrivită către cariera dorită - pag. 22-23

Cântecul Muzei pag. 28

- FRANÇOIS, MARȚIANUL VESEL - pag. 24-25
- Culorile primăverii - pag. 25

Ex Cathedra pag. 32

- Autoportret într-o oglindă spartă de Octavian Paler - pag. 26
- De pe băncile liceului, în închisorile comuniste - pag. 26-27
- Elevul, panoul și creta - pag. 28

Zoom Cultural pag. 35

- Orologiul fără ore de Ana Blandiana - pag.29
- Kazuo Ishiguro, scriitor internaționalist - pag. 30-32
- Lion - Saroo (drumul spre casă) - pag. 33
- Copila de zăpadă de Eowyn Ivey - pag. 34
- Opiniile unui clovn de Heinrich Böll - pag. 35
- Fata cu cercl de perlă - pag. 36

Zodia Elevului pag. 45

- Familia tradițională vs Familia modernă - pag. 37
- Moștenire de familie. Ce moștenim de la părinți/familie? - pag. 37-38
- Oamenii care știu ce e mai bine pentru tine - pag. 38
- Dependența de telefonul mobil - pag. 38-39
- Facebook - proiecția unei imagini de sine idealizate - pag. 39
- Moda între provocare și a fi provocatoare - pag. 40

Mai putem fi autentici?

Într-o lume a veșnic noilor tendințe și în căutarea de a ne integra, de a fi acceptați, mai putem fi autentici? Mai suntem noi înșine atunci când ne remodelăm după normele societății în care trăim și facem tot posi-

bilul să rămânem în categoria dorită? În ziua de astăzi, modul în care ar trebui să arătăm, să vorbim și să ne comportăm este destul de puternic conturat pentru diferite tipuri de oameni. Totul este etichetat, prestabilit și predefinit. Fiecare persoană este înglobată într-o categorie, într-un stil, într-un concept de sortare bazat pe caracteristici generale și comune ce ne uniformizează, ne neutralizează personalitatea, ne industrializează calitățile. Devenim pagini din reviste, citate

din postări, fețe de tip șablon, corpuri formate, suflete din plastic.

Caracteristicile noastre devin produse prelucrate, mărginite de preconcepții și standarde. Frumusețea este încadrată în anumite limite, definiția inteligenței este restrânsă și limitată iar lista continuă. Părerile noastre, ideile, speranțele sunt generalizate și împărțite categoriilor din care ni se spune că facem parte. Cine suntem, ce vrem să fim, cum vrem să reacționăm, toate aceste aspecte personale, cu caracter unic, sunt influențate de reformele sociale ce ni se impun. Pentru a fi acceptați, trebuie să ne conformăm acestor reguli nescrise, acestui tratat ostil "semnat" între individ și comunitate, ce ne supune unor obligații eronate. Adevărul este că această stare este autoindusă. Dacă am crea un acord prin care să hotărâm distrugerea stereotipurilor, marginalizării sau presiunii sociale, acestea pur și simplu ar dispărea, fiindcă ele țin de noi. Avem puterea de a schimba cursul lucrurilor, de a permite sinelui să se manifeste fără reținere, dar din păcate, încă nu am ajuns în acest stadiu. Ideile sortării și limitării ființei umane s-au înrădăcinat pe parcursul a multor decenii în mințile noastre și sunt îndepărtate cu dificultate. Noi le-am creat, noi suferim din cauza lor și este responsabilitatea noastră să le schimbăm.

În aceste condiții, mai putem fi autentici? Mai avem curajul să fim diferiți, să fim noi înșine? Nevoia de aprobare socială, de a fi agreați, de a

ne potrivi în viața cotidiană, ne obligă din păcate la o viață monotonă în care caracteristicile care ne definesc, care ne asigură autenticitate sunt estompate. Rutina și conceptele promovate și răspândite ne transformă în constante umane. Toți încercăm să ne adaptăm unui tipar, unui model „perfect”, ce reprezintă ce ar trebui să ne dorim. Dar, chiar și în aceste împrejurări, oamenilor nu li se pot răpi complet particularitățile și complexitatea interioară. Suntem, în esență, unici și aceste deosebiri, nereguli, „imperfecțiuni” ne fac cu adevărat speciali și adecvați lumii din jurul nostru. Diferențele dintre noi, fie că sunt de natură fizică, spirituală sau ideologică, sunt cele ce ne aduc împreună și astfel se formează o societate variată și frumoasă, din toate punctele de vedere. Natura umană nu poate fi generalizată, sentimentele

nu pot fi uniformizate, spiritul nu poate fi absorbit de universalitate.

Autenticitatea este fundamentul existenței noastre. Este etern prezentă și nu poate fi constrânsă.

Alexandra DRILEA
clasa a X-a A

Foto editorial: Miruna Tutoveanu,
prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Foto fundal: Cristi ȘERBAN

Curajul de a avea curaj

„Începe să faci tot ceea ce poți face sau visezi că poți face. Curajul conține geniu, putere și magie.” Goethe

Te-ai întrebat vreodată ce este curajul? De unde vine el?

Curajul este abilitatea de a te confrunta cu frica, durerea, riscul, pericolul și acesta se află în fiecare dintre noi. Un filozof spunea despre curaj că acesta nu constă în absența fricii, ci în abilitatea omului de a merge împotriva ei.

Fricile sunt cele care te demonstrează, care îți desființează încrederea în forțele proprii, dacă le îngădui să facă acest lucru. Pentru a scăpa de frică este nevoie de o autocunoaștere profundă, astfel încât să ajungi să fii conștient de punctele tale forte și de cele slabe, pentru a putea continua să acționezi împotriva lor. De asemenea, curajul are la bază încrederea în sine, întrucât atunci când ai o încredere mare în sine ești conștient că, indiferent de obstacolul pe care îl întâlnești, vei face față.

Dacă vrei să evoluezi, să te dezvolti, trebuie să ieși din zona de confort, să faci pași mici, dar siguri, spre îndeplinirea visului tău. Abia atunci când înveți să renunți la zona de confort, la rutină, înveți să trăiești

cu adevărat și să simți cu o intensitate crescută fiecare eveniment, înveți să fii mult mai receptiv la oportunitățile care îți pot schimba viața la 360 de grade. O schimbare radicală de perspectivă îți permite să îți dezvolți noi abilități, să te cunoști mai bine și să evoluezi din punct de vedere profesional și spiritual.

În timpul liceului, este indicat să participi la toate concursurile și olimpiadele care îți permit să te afirmi, să înveți lucruri noi despre tine, să afli informații noi și utile într-un anumit domeniu. Curajul se dezvoltă prin practică. Acționând, puțin câte puțin, în afara zonei de confort, îți vei dezvolta curajul de a acționa în situații mai complicate decât cele cu care te confrunți în perioada liceului. De îndată ce ai hotărât deja să faci ceva anume, nu mai sta mult pe gânduri și acționează. Astfel, îți vei deschide o întreagă paletă de posibilități.

Nu ai întotdeauna nevoie de toate detaliile și de toate răspunsurile pentru a acționa. Nu aștepta ca toate condițiile să fie perfecte, bine știute înainte de a face pașii necesari pe care

oricum i-ai fi făcut, mai devreme sau mai târziu. Având abilitatea de a face față situațiilor surprinzătoare, poți ieși în lume cu fruntea sus, plin de încredere în tine. Te vei obișnui să faci față neprevăzutului atât de bine, încât vei fi pregătit să acționezi în orice circumstanță.

Dacă vrei să înveți ceva nou, dacă vrei să faci ceva ce nu ai mai făcut, ești nevoit să-ți asumi riscuri: riscul de a eșua, de a nu fi înțeles, ș.a. Asumându-ți aceste riscuri, îți deschizi o porțiță spre posibilitatea de a avea succes. Dacă rămâi în carapacea ta, timid și nesigur pe tine, succesul va întârzia să apară, iar visele tale vor rămâne doar simple produse ale imaginației.

Îmbrățișează necunoscutul, fă o schimbare în modul tău de gândire, în ceea ce faci în fiecare zi, acționează puțin câte puțin în afara zonei de confort și asumă-ți riscuri, doar așa te vei dezvolta și doar așa vei evolua.

Elena POCRIȘ
Clasa a XII-a D

Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

La povești cu părinții

În fiecare zi, când ajungem acasă după terminarea programului școlar, suntem întâmpinați de părinții care ne adresează diferite întrebări, precum „Ce ai făcut astăzi la școală?”, „Ai fost ascultat la vreo materie?”, „Ai luat vreo notă?”. Chiar dacă unii elevi consideră această mică discuție cu părinții o rutină plictisitoare, peste care pot sări cu ușurință cu un răspuns de tip „Nu am făcut nimic interesant”, ea nu face nimic altceva decât să vină în ajutorul nostru, lămurindu-le părinților situația noastră pentru ca aceștia să poată interveni,

să ne ofere sprijinul necesar și să ne explice ceea ce facem greșit.

Este cel mai bine ca părinții să afle de la propriii copii despre notele și comportamentul pe care aceștia îl au la școală. Povestindu-le în fiecare zi cum au decurs orele și de ce ai întâmpinat o anumită problemă, aceștia capătă încredere în tine, te cunosc mult mai bine și sunt apti să aleagă cea mai bună metodă pentru a te ajuta.

Experiența își va spune cuvântul și în acest caz. Cu siguranță, după o discuție deschisă, vor începe o altă poveste ce urmărește să îți ofe-

re un exemplu apropiat de al tău și o soluție pentru respectiva problemă. Toți auzim destăinui care încep cu „Pe vremea mea”, „Când eram eu copil”, sunt experiențe hazlii în momentul în care sunt spuse, însă le-au dat mari bătaii de cap generațiilor trecute. Fie că au fost la timpul lor supărați, fericiți, rebeli, îndrăgostiți, au trecut absolut prin toate stările prin care trecem și noi, așa că ne pot înțelege mai bine chiar și decât cel mai bun prieten. De asemenea, un alt fel în care părinții ne încurajează să învățăm este oferirea ca exemplu a unor persoane realizate,

povestindu-ne despre cum se comportau în timpul liceului, ce facultate au urmat și cum își desfășoară serviciul. Poate fi vorba despre propriii părinți, foștii lor colegi, rude sau prieteni de familie, pe care îi putem lua drept model. Nu întotdeauna vei auzi ceva pozitiv despre aceste persoane, fiindcă ceea ce își dorește un părinte să îți explice este că, dacă ai avut unele scăpări, asta nu înseamnă că trebuie să încetezi să visezi la cariera frumoasă pe care o vei avea.

Discuțiile cu părinții au un rol

important și în alegerea facultății pe care vrei să o urmezi. Adesea, credem că ni se potrivește o anumită meserie, când de fapt, aceasta să nu ni se potrivească deloc. De ce să nu întrebăm persoanele care ne-au crescut cum au procedat, în funcție de ce s-au orientat atunci când și-au ales facultatea și profesia?

Dar ce se întâmplă în cazurile în care se evită aceste discuții cu părinții? Este bine să ascundem adevărul? Oare nu vor afla la un moment dat că i-am mințit în legătură cu no-

tele? Elevii care nu vorbesc cu părinții despre situația lor școlară riscă să devină foarte delăsători, fiindcă nu li se oferă o motivație. Părinții sunt singurii care pot îndrepta atitudinea față de școală a propriilor copii.

Dacă întâmpini probleme legate de școală, nu ezita să vorbești cu părinții tăi despre acest subiect. Vei fi fascinat de poveștile pe care le vei auzi și vei consolida legătura dintre tine și persoanele ce au grijă de tine și de educația ta în fiecare zi.

Laura ȚĂLINĂ
Clasa a X-a A

Controverse actuale: NU temelor pentru acasă

„Iar ca temă pentru acasă aveți...” „Poftim? Temă? Din nou? Oh, nu! De ce?”

Ce semnifică temele, de fapt, pentru noi, elevii? O necesitate sau o povară? De ce nu le facem cu simț de răspundere pe toate? Există numeroase controverse pe acest subiect.

Teoretic, temele reprezintă o modalitate de a ne consolida și aprofunda cunoștințele dobândite la școală, de a afla informații noi, de ne forma diverse priceperi sau deprinderi și, nu în ultimul rând, de a ne dezvolta intelectul și interesul pentru studiu.

Practic, realitatea este alta, întrucât aceste teme nu sunt o plăcere pentru majoritatea elevilor și nu mai sunt privite ca un factor favorabil în procesul de învățare, fiind considerate

obositoare, inutile sau chiar o pierdere de timp. Privim temele ca pe o povară, pentru că ne simțim suprasolicitați din cauza cantității acestora. De aceea, alegem să ne ocupăm timpul liber recreându-ne, spunând NU temelor.

Profesorii încearcă să ne determine să muncim independent acasă cât mai mult posibil, crezând că prin intermediul temelor ne oferă un „motiv” de a recurge la surse de informare suplimentare, precum: internet, dicționare, cărți, enciclopedii, etc., care ne-ar stimula mici curiozități și „pof-ta de cunoaștere”. În ciuda eforturilor acestora, noi nu tratăm toate temele cu aceeași seriozitate, ci le facem pe unele, probabil, de “mântuială” și cu siguranță ne bucurăm când un profesor uită să ne dea temă. De câte ori

nu vi s-a întâmplat să realizați un proiect cu “copy”-“paste”, fără să fi citit măcar o dată conținutul acestuia sau să copiați o temă, ba chiar să nu vă obosiți să o scrieți deloc? Eu cred că de nenumărate ori.

Așadar, temele pentru acasă pot genera o atitudine negativă a elevului față de școală, însă dacă acest mijloc de învățare ar fi înlăturat complet și se va merge doar pe ce se reține în timpul orelor de curs, “analfabetul viitorului nu va mai fi neștiutorul de carte, ci acela care nu va reuși să învețe singur cu cartea”.

Andreea ISTRATE
Clasa a XII-a B
Foto fundal: Cristî ȘERBAN
absolvent LIS

Un eșec - un pas înainte spre succes

Succesul poate fi definit ca și capacitatea de a putea trece de la un eșec la altul fără a renunța. Îmi place să cred că nu există eșec, ci doar succes. Acest succes se poate manifesta în diferite forme: poate fi o lecție benefică sau o reușită mult așteptată. Indiferent de formă, fiecare te va duce mai aproape de ceea ce îți dorești să obții.

Fiecare greșală pe care o faci te aduce cu un pas mai aproape de rezultatul dorit și, precum spun oamenii de știință, ai descoperit încă un mod prin care poți să obții succesul. Dacă îți tratezi eșecurile cu prea multă seriozitate, riști să te lași afectat atât de mult încât să renunți la visul tău.

În momentul în care te confrunți cu un eșec, trebuie să îți faci o autoanaliză. Autoanaliza te ajută să-ți dai seama de punctele tale forte și de slăbiciuni, să știi care-ți sunt limitele, care sunt principiile pe care le aperi. Amintindu-ți de slăbiciunile tale, conștientizându-le, poți să te concentrezi la a le ocoli, la a evita să găsești soluții care să interacționeze cu ele.

Să luăm un exemplu simplu. Richard Branson. Cine este el? Unul dintre cei mai realizați oameni din întreaga lume, cel ce a pus pe picioare brandul intitulat „Virgin”. El a picat examene la școală, a avut business-uri

falimentare, a eșuat în încercarea de a înconjura lumea zburând cu balonul și a intrat într-o mulțime de datorii. Dar toate aceste eșecuri, fie ele mai mici sau mai mari, l-au ajutat să ajungă în vârf. De ce? Pentru că oamenii cu adevărat realizați învață din propriile greșeli și folosesc ceea ce au învățat pentru a-și schimba în bine viitorul. Fără eșec, succesul e mult mai greu de obținut. Învățând din greșeli, din ceea ce le-a cauzat, din ceea ce ai făcut în trecut și din ceea ce poți schimba, ai reale șanse la un viitor strălucit.

De asemenea, Winston Churchill a rămas repetent în clasa a șasea. A fost înfrânt de adversari pentru fiecare funcție pentru care a candidat, dar la 62 de ani a devenit premierul Marii Britanii. Profesorii i-au spus lui Thomas Edison că este "prea prost pentru a învăța ceva". Totuși, în fiecare seară aprindem becul inventat de el. Până să inventeze un bec care să funcționeze, a încercat de 1000 de ori, la propriu.

Walt Disney a fost concediat de la un ziar, pe motiv că "îi lipsea imaginația și nu avea idei bune". După câteva eșecuri financiare, Disney a reușit să obțină succesul, odată cu lansarea filmului "Albă ca Zăpada". Prima companie auto a lui Henry Ford a intrat în faliment. Acesta a abandonat

și cea de-a doua companie, din cauza unei dispute, iar a treia s-a dus pe apa sâmbetei, din cauza vânzărilor în declin. Ford nu s-a lăsat descurajat și a devenit unul dintre cei mai de succes antreprenori americani.

Oamenii de succes învață în permanență, așa că asta este ce ar trebui să începi și tu să faci! Indiferent că este un eveniment trist sau fericit, fiecare vine cu o lecție pe care tu trebuie să ți-o însușești mai devreme sau mai târziu. Începe să privești eșecul ca pe o problemă ce trebuie rezolvată cu orice preț și nu ca pe sfârșitul lumii. Dacă îți vei schimba atitudinea față de eșec și vei începe să te întrebi, de fiecare dată când apare un obstacol în fața ta, „Ce am de învățat din această situație?”, îți vei grăbi drumul spre succes.

Niciodată să nu consideri evenimentele trecute drept „eșecuri”! Privește orice greșală sau nereușită ca fiind valoroase lecții de viață. Fiecare din ele constituie o ocazie de a învăța ceva depre tine, despre viață – o ocazie ca în viitor să fii mai bun, mai pregătit! Lucrurile importante se învață acționând, făcând greșeli și nerepetându-le!

Elena POCRIȘ
Clasa a XII-a D
Foto: Georgiana BLĂGAN
absolventă LIS

Adservio - pentru transparență și comunicare

Platforma “Adservio” a fost implementată în anul 2016 și în Liceul Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu. Acest proiect a reprezentat o mobilizare a întregului liceu, colectând toate datele școlare ale elevilor.

Implementarea acestui sistem aduce o îmbunătățire vizibilă, atât în cazul părinților, ce pot accesa oricând situația școlară a elevilor în timp real, economisind timp, cât și în cazul profesorilor și a elevilor.

Adservio oferă beneficii extinse, având o organizare facilă a activităților școlare și este ușor de folosit atât pentru profesori, cât și pentru părinți.

Inițial, “Catalogul Virtual” a reprezentat o platformă destinată elevilor, prin care aceștia își puteau vizualiza evoluția sau involuția școlară la minut, devenind astfel mai motivați.

Pe parcurs, funcționalitățile sale au fost adaptate, devenind un sistem ingenios care ajută la comunicarea atât a cadrelor didactice între ele, cât și a părinților sau a elevilor.

Pentru elevi au fost implementate librării online, teste de autocunoaștere, orarul școlii și multe alte noutăți ce îi ajută pe aceștia să rămână concentrați și mereu conectați la informațiile școlare de care au nevoie, toate într-un singur loc și bine organi-

zate.

Având curiozitatea de a afla care a fost impactul utilizării platformei Adservio, am realizat un interviu cu elevi, profesori din liceu, dar și cu părinți ai unor elevi:

1. Ce părere ai despre faptul că părinții tăi pot accesa oricând catalogul virtual?

Ana Postolache: Mi se pare o idee foarte bună, astfel părinții pot afla mult mai repede și ușor notele și situația elevului la școală.

Diana Dragnea: Faptul că părinții mei pot accesa oricând catalogul virtual îmi oferă voință și determinare

pentru a avea rezultate cât mai bune.

Loredana Chirilă: Consider că este un lucru bun că părinții mei îmi pot monitoriza situația școlară rapid și simplu, doar accesând platforma Adservio.

Julia Alexandra Hărăbor: Este un lucru bun că părinții pot accesa catalogul virtual, pentru că așa pot ști mereu toate notele, absențele dar și temele copiilor lor.

Mihaela Gabriela Crucianu: Catalogul virtual este o metodă bună de a comunica părinților notele.

Bianca Palade: Întotdeauna le-am spus părinților de notele pe care le-am luat, deci faptul că aceștia pot accesa oricând catalogul virtual nu mă deranjează deloc.

Răzvan Ursu: Consider că este un avantaj în favoarea părinților, faptul că sunt la curent cu situația școlară.

Alexandra Chirilă: Faptul că părinții pot accesa oricând catalogul virtual mi se pare destul de interesant și util, chiar dacă nu a reprezentat nicio schimbare pentru mine și familia mea.

Răzvan Gherghinoiu: Este în regulă că părinții mei pot accesa oricând catalogul virtual.

Claudiu Sandu: Cred că odată cu acest sistem, nu va mai exista aceeași libertate pe care elevii o au asupra propriei situații școlare.

2. Crezi că elevii ar trebui să poată alege și să poată decide asupra propriilor note ?

Laura Țălină: Din punctul meu de vedere, elevii nu ar avea de ce să decidă asupra notelor. Ascunderea unei note mici are efecte benefice pe o perioadă foarte scurtă de timp, fiindcă într-un final, părinții tot vor afla despre ce este vorba.

Bianca Palade: Nu, oricare ar fi nota, aceasta trebuie trecută în catalogul virtual.

3. Crezi că prin această metodă ți se va pune o presiune mult mai mare pe umeri ?

Diana Dragnea: Nu, e aceeași presiune pe umerii mei, aceea de a avea rezultate bune.

Laura Țălină: Nu cred că prin această metodă se pune o presiune prea mare pe umerii mei. Consider că această platformă vine în ajutorul

nostru, mai ales datorită faptului că putem încărca ușor teme și proiecte pe care să le trimitem direct profesorilor noștri.

Denisa Popa: Nu mi se va pune o presiune mai mare pe umeri deoarece părinții mei sunt conștienți că notele nu reflectă întotdeauna adevăratul nivel de cunoștințe al elevilor.

Ana Postolache: Nu cred că ar trebui să fie o presiune asupra noastră, prin utilizarea acestei platforme. Dacă suntem sinceri cu părinții în legătură cu situația școlară (note, absențe), nu ar trebui să existe nicio problemă legată de platforma Adservio.

Alexandra Chirilă: Nu, această metodă nu a schimbat în nicio privință atitudinea mea față de școală.

Răzvan Ursu: Presiunea există și înainte de apariția acestui catalog virtual.

Roxana Lupu: Având în vedere că îmi informez mereu părinții în legătură cu notele mele, această metodă nu va crea nicio presiune.

Răzvan Gherghinoiu: Nu, consider că vine în ajutorul elevilor.

Mihaela Gabriela Crucianu: Nu cred că există o presiune mai mare. Faptul că părinții află notele mai rapid este în favoarea mea.

Julia Alexandra Hărăbor: Da, elevii vor începe să se pregătească mai bine, pentru a avea note mai mari.

4. Elevii vor acorda astfel mai multă atenție școlii ?

Diana Dragnea: Bineînțeles că vom acorda mai multă atenție, pentru că părinții ne vor vedea în timp scurt notele și absențele.

Răzvan Gherghinoiu: Depinde de fiecare elev, unii vor acorda mai multă atenție școlii, iar alții nu.

Laura Țălină: Sunt de părere că un elev dezinteresat va trata școala cu aceeași neseriozitate ca până acum, chiar și sub amenințarea accesării platformei Adservio de către părinți.

În cazul unui elev conștiincios, acesta poate fi motivat să învețe mai mult.

Răzvan Ursu: Eu cred că vor acorda mai multă atenție școlii iar numărul absențelor va scădea.

Loredana Chirilă: Cred că utilizarea acestei platforme de către părinți îi va motiva pe unii elevi să își îmbunătățească situația școlară, deoarece știu că părinții lor îi pot monito-

riza în permanență.

Ana Postolache: În cazul în care un elev nu are o situație prea bună, atunci probabil, va acorda o importanță mult mai mare. Însă dacă situația este una bună, atunci elevul nu va întâmpina probleme.

Denisa Popa: Părerea mea este că dacă elevul e dezinteresat de școală, nimic nu-l va face să acorde mai multă atenție școlii, dar măcar așa părinții vor fi conștienți de situația precară a copilului lor.

Bianca Palade: Depinde de fiecare elev în parte. Unii vor rămâne la nivelul la care se află, alții vor avansa.

Alexandra Chirilă: Cred că doar puțini dintre elevi vor acorda mai multă atenție școlii ca urmare a introducerii catalogului virtual.

Irina Șerban: Unii da, alții nu. Depinde de fiecare elev în parte, de propria conștiință și, în același timp, de "teama" de reacția părinților în fața unor note proaste.

Și profesorii se destăinuie...

1. Ce părere aveți despre Catalogul virtual?

Andrei Igor Manovici: Am o părere foarte bună despre acest catalog, se utilizează ușor, iar părinții sunt la curent cu situația școlară a copiilor lor.

Alina Mărăscu: Catalogul virtual mi se pare un instrument extrem de util în activitatea didactică, având numeroase beneficii. În primul rând, facilitează accesul la situația școlară a fiecărui elev. De asemenea, catalogul virtual poate fi privit și ca o bază de date importantă aflată la îndemâna utilizatorilor (fie cadre didactice, elevi sau părinți).

Cristina Istrate: O modalitate eficientă de comunicare atât cu elevii, cât și cu părinții.

Ionuț Gârleanu: Se dovedește a fi o alternativă eficientă în comunicarea școală-părinte-elev, în care părintele este informat în timp real cu privire la noutățile care apar în parcursul școlar al copilului său.

Maricica Apreutesei: Este un lucru bun în principiu, dar pentru părinți e greu de utilizat. Ei sunt interesați doar de note și absențe și dacă le primesc printr-un SMS nu se mai uita

la alte lucruri. Nu vor deschide aplicația mai mult de 20%, fie din comoditate, fie din neștiință. Este în trend, pentru că toate se vor astăzi online.

Silviu Panaete: Părerea mea este una foarte bună. Se utilizează ușor și îi motivează pe elevi să fie mai atenți.

Luiza Micu: Cred că este o idee bună, atâta timp cât este folosit corect de toată lumea. (Profesori, elevi și părinți).

2. Vi se pare dificilă utilizarea acestui catalog?

Andrei Igor Manovici: Mi se pare o platformă foarte accesibilă atât pentru profesori cât și pentru elevi și părinți.

Silviu Panaete: Nu, este o platformă bine organizată.

Ionuț Gârleanu: Catalogul este bine organizat, iar dotarea materială a liceului nostru facilitează folosirea acestuia oricând.

Cristina Istrate: Nu, chiar deloc.

Alina Măărăscu: Personal, nu am întâlnit dificultăți în utilizarea acestui catalog, mai ales pentru că meniul este foarte accesibil, iar butoanele pot fi cumva folosite intuitiv. Dacă știi să folosești un calculator, cu siguranță nu vor fi probleme.

Maricica Apreutesei: Nu este dificilă utilizarea catalogului pentru cadrele didactice și elevi, dar pentru unii părinți este puțin dificilă.

Luiza Micu: Nu mi se pare greu, doar că, utilizând în același timp și catalogul clasic...la început va fi nevoie de timp de acomodare. Se vor pierde câteva minute din oră pentru adnotările în catalogul virtual. Eventualele probleme de conexiune la internet pot amâna trecerea notelor/absențelor, dar să sperăm că nu vor fi probleme de felul acesta, sau dacă vor fi, vor fi rare.

3. Credeți că există o presiune mai mare pe umerii elevilor utilizând acest catalog?

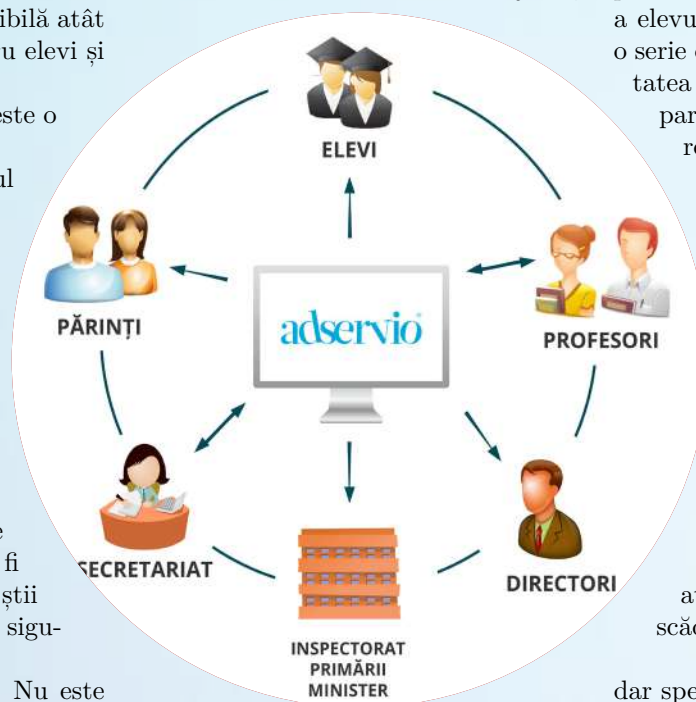
Luiza Micu: Atâta timp cât

elevii știu că pot fi verificați de părinții lor în timp real și că li se cer explicații pentru absențe sau note mici... e normal să existe o presiune mai mare pe umerii lor.

Dar cred că se vor obișnui cu această transparență și vor învăța să fie și mai sinceri decât sunt acum. Cu siguranță sinceritatea le va fi benefică, atât pe plan școlar cât și în relațiile cu părinții lor.

Andrei Igor Manovici: Depinde de fiecare elev în parte.

Alina Măărăscu: Nu ar trebui să existe o presiune mai mare pentru elevi deoarece și înainte de folosirea acestui mijloc,

părinții erau informați cu privire la situația școlară a elevilor. Nu s-a schimbat nimic, doar că totul se întâmplă mult mai rapid și în timp real.

Cristina Istrate: Nu i-aș spune presiune, ci responsabilitate.

Ionuț Gârleanu: Presiune e mult zis. Hai să spunem că acum ei sunt mai atenți pentru că părinții lor sunt informați imediat despre notele și absențele pe care le obțin, iar această situație poate constitui o motivație în plus pentru învățare.

Maricica Apreutesei: Presiunea cea mai mare este pe umerii elevilor. Și mă refer chiar la cei buni. Dacă din greșeală ai luat o notă mică,

aceasta va fi imediat "raportată", înainte să ai timp să o repari. Este frustrant. Toți am fost elevi și nu am spus mereu tot adevărul acasă. Poate nu am mințit, dar am "omis" anumite informații.

Silviu Panaete: Nu chiar, vor fi doar mai atenți.

4. Utilizând acest catalog virtual vedeți o schimbare la elevii dumneavoastră?

Maricica Apreutesei: Statistic, numărul absențelor va scădea.

Ionuț Gârleanu: Bineînțeles. Pe lângă controlul mai bun pe care părintele îl are asupra situației școlare a elevului, Catalogul Virtual prezintă o serie de opțiuni care ușurează activitatea profesorului, dar și a elevului, participând astfel la îmbunătățirea actului didactic.

Cristina Istrate: Da. Până și elevii de gimnaziu învață să comunice pe platformă, toate temele și proiectele rămân arhivate.

Alina Măărăscu: Nu am observat nicio schimbare notabilă, deocamdată, la elevi. Poate în viitor, vor deveni mult mai conștienți și mai conștiincioși cu privire la statutul pe care îl au.

Silviu Panaete: Da, sunt mai atenți iar numărul absențelor va scădea.

Luiza Micu: Momentan nu, dar sper să văd o schimbare în bine.

Și părerile părinților...

1. Ce părere aveți despre catalogul virtual?

Mirela Mihaela Stanciu: Am o părere foarte bună, ne ajută pe noi, părinții, să ne monitorizăm copiii.

Loreta Gherghinoiu: Este bine că primim informații despre notele copiilor, dar știu că nu sunt trecute toate notele la timp.

Neli Hărăbor: Este o modalitate foarte bună de a ține legătura între școală și părinte.

Alina Roxana Crucianu: Această aplicație este benefică, atât pentru părinți și profesori, cât și pentru elevi.

Marieta Mocanu: Mi se pare o idee foarte bună și se utilizează destul de ușor.

Genovica Crucianu: Este foarte eficient, pot afla rapid notele. În plus, am și posibilitatea de a comunica fără absolut nicio problemă cu profesorii.

Greta Dogaru: Catalogul virtual Adservio reprezintă o bună oportunitate pentru elevi și pentru părinții lor de a cunoaște situația școlară curentă.

Dănuța Țălină: Părerea mea este că Adservio este foarte util atunci când vrei să aflii situația școlară a propriului copil, fiind o metodă rapidă și sigură.

Monica Drilea: Mi se pare un program de actualitate, cu un scop informativ. E o mediere eficientă între școală și părinți.

Daniela Isac: Am o părere foarte bună despre acest catalog, deoarece este eficient și ușor de folosit.

Dana Hărăbor: Este foarte util pentru că așa află toate notele copilului meu fără a mă duce la școală.

2. Credeți că există o presiune mai mare pe umerii copilului dumneavoastră?

Marieta Mocanu: Nu cred că există o presiune mai mare, ci doar o responsabilitate. Îmi era comunicată situația școlară și până acum de către fiica mea sau doamna dirigintă.

Genovica Crucianu: Categorie nu!

Greta Dogaru: Nu, nicidecum, pentru că eu eram la curent cu situația lui la învățătură și înainte de introducerea catalogului virtual Adservio.

Alina Roxana Crucianu: Nu cred că este o presiune mai mare pe umerii copiilor mei, ba chiar cred că această aplicație ridică presiunea de pe umerii lor. Este mai ușor pentru ei în momentul în care primesc note mai mici. Știu sigur că atunci când ajung acasă, mama a fost informată prin mesaj și nu mai este necesar să-și caute ei cuvintele pentru informare. Le rămâne doar partea de justificare. :)

Mirela Mihaela Stanciu: Sigur că da!

Dana Hărăbor: Da, pentru că el trebuie să învețe mai mult, nu mă poate minți în legătură cu notele pentru că eu află de pe Adservio situația școlară.

Monica Drilea: Da, pentru că este mai simplu pentru părinți să obțină informații despre situația școlară a copiilor.

Loreta Gherghinoiu: Nu!

Neli Hărăbor: Nu, trebuie să fie conștient că merge la școală și trebuie să învețe.

Daniela Isac: Nu, atâta timp cât există o bună comunicare.

Dănuța Țălină: În cazul copilului meu, nu se pune deloc presiune pe umerii acestuia, prin intermediul platformei Adservio.

3. Remarcați o schimbare în atitudinea copilului față de școală de când aceasta a demarat utilizarea catalogului virtual Adservio?

Marieta Mocanu: Nu aș avea ce schimbare să văd deoarece avea rezultate bune și înainte ca școala să utilizeze acest catalog virtual.

Daniela Isac: Nu, eram informată de situația fiicei mele și înainte de utilizarea acestui catalog.

Alina Roxana Crucianu: Este o schimbare în bine, deoarece mulți părinți află despre situația copiilor lor la ședințele cu părinții (dacă participau) sau atunci când era prea tarziu să se mai remedieze ceva.

Dănuța Țălină: Fiica mea nu este influențată de prezența acestui catalog virtual.

Genovica Crucianu: Da, este o evoluție în bine.

Loreta Gherghinoiu: Nu am ce schimbări să văd, deoarece situația copilului meu este una bună. Catalogul virtual mă ajută doar să îl supraveghez.

Monica Drilea: În cazul meu, nu.

Greta Dogaru: Da. În ceea ce privește absenteismul școlar, acesta s-a redus într-o proporție considerabil de mare. În plus, elevii acordă mai multă importanță materiilor școlare.

Dana Hărăbor: Da, elevii nu uită unele lucruri în legătură cu teme-

le pe care profesorii le dau.

4. Utilizați zilnic acest catalog?

Alina Roxana Crucianu: Am această aplicație instalată pe telefon și primesc mesaje cu notele și absențele copiilor mei de fiecare dată când acestea sunt înregistrate în catalogul electronic. La sfârșit de săptămână mai verific și situația generală.

Dănuța Țălină: Nu utilizez catalogul zilnic, deoarece copilul meu îmi povestește în fiecare zi ce a făcut la școală și ce note a luat.

Loreta Gherghinoiu: Nu, doar atunci când primesc notificări.

Neli Hărăbor: Da, să văd dacă a mai fost adăugat ceva.

Marieta Mocanu: Nu utilizez zilnic acest catalog pentru că am încredere în fiica mea și nu îmi permite nici timpul.

Greta Dogaru: Aproape zilnic, dar am funcția de notificare a actualizării situației școlare prin mesaj activată.

Genovica Crucianu: Consider că nu este necesară verificarea zilnică.

Monica Drilea: Nu zilnic, dar o dată pe săptămână.

Mirela Mihaela Stanciu: Numai în momentul în care primesc mesaje.

Dana Hărăbor: Da, zilnic, pentru a vedea toate notele din ziua respectivă sau dacă a avut absențe (și dacă da, la ce ore).

Concluziile noastre? Se pare că mulți părinți, elevi și profesori au descoperit deja avantajele utilizării platformei Adservio. Totuși, subliniem faptul că monitorizarea elevilor de către părinții lor nu trebuie să se realizeze exclusiv prin utilizarea acestui catalog virtual. Prezența frecventă a părinților la școală, discuțiile directe cu dirigintele și profesorii, în paralel cu accesarea platformei Adservio, toate acestea reprezintă alternative eficiente ce asigură comunicarea școală - elev - părinte.

Andreea MOCANU
Georgiana ISAC
Clasa a X-a A
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Roll the dice – România

Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu

D I S E M I N A R E

Și-am încălecat pe-o șa...

În urmă cu aproape trei ani, într-un mic târg vrâncean începea povestea Roll the dice. Este povestea unui proiect Erasmus+, finanțat de Comisia Europeană.

El s-a desfășurat pe o perioadă de doi ani (2014 – 2016), fiind un parteneriat strategic între școli din șapte țări: Spania - coordonator (CC Sant Bonaventura, Artà, Mallorca), România (Liceul Teoretic Ioan Slavici, Panciu, Vrancea), Turcia (Sehit Abdülkadir Yüzbaşıoğlu Secondary School, Ankara), Polonia (Gimnazjum w Brzezinach, Brzeziny), Slovacia (Katólicke gymnázium Stefana Moyses, Banská Bystrica), Ungaria (Eötvös Iskola, Lakitelek) și Portugalia (Agrupamento de Escolas de Pedome, Pedome).

Calitatea proiectului a fost dată în primul rând, de calitatea echipei formate din coordonatorii celor

șapte țări. Startul părea că ne va da peste cap programul, pentru că proiectul a fost aprobat doar cu jumătate din buget și cu reducerea semnificativă a activităților de învățare. Și au mai fost două probleme, finanțarea a întârziat și un partener, Bulgaria, a refuzat intrarea în proiect. Iată că premisele nu ne erau favorabile, dar în urma întâlnirii transnaționale de proiect din Spania, toate lucrurile au fost puse la punct. Activitățile au fost reprogramate, sarcinile redistribuite și am pornit cu optimism și determinare demersul nostru european.

Echipa României a avut o compoziție echilibrată cu un coordonator profesor de informatică (Apreutesei Maricica), doi profesori de științe (Istrate Cristina și Bozbici Mirela), doi de limbi străine (Manovici Elena și Costan Raluca), un artist (Manovici Andrei) și un economist (Belibou Camelia). Sarcinile au fost distribuite încă din start și, printr-o bună colaborare, am reușit să fim eficienți și plini de inițiativă.

Echipa noastră a devenit una funcțională abia când ni s-au alăturat elevii. Ei au fost atent selecționați și ne-am bazat mult pe competențele lor pentru a ne atinge obiectivele. Să-i prezint, pentru că ei sunt de fapt eroii acestui proiect. Încep cu cel care ne-a

făcut vizibili în spațiul virtual, un tânăr energic, muncitor și braț de nădejde al echipei. Este vorba de Gabriel Strătuță, astăzi elev în clasa a X-a mate-info. El a fost web designerul nostru. Pagina creată și administrată de el (<http://romaniadice.wixsite.com/rollthediceromania>) conține toate activitățile realizate în proiect de echipa României.

Fotografiile și filmările au fost realizate de mai mulți membri ai echipei: în Spania Cătălin Istrate, în Ungaria Andrada Nicolau iar în Polonia Evelina Enache. Dar atribuțiile lor nu s-au încheiat aici. Cătălin a și montat filme, Evelina a jucat teatru în limba engleză alături de colegii ei Laura Țălină și Andrei Dogaru. Toți și-au descoperit noi talente. Au fost delicioși când au dansat o horă în Polonia. Ne-am distrat de minune când am cântat și am dansat în Ungaria alături de Roxana Nițu, Andrei Irimia, Andrada Nicolau și Diana Țirlea. Tot aici, echipa LIS-eenilor a realizat un stand cu produsele noastre de proiect, loc unde Diana, cu răbdare și tenacitate, i-a învățat pe partenerii nostri jocuri de masă românești. Nu este de neglijat nici aportul elevilor Daria Diaconu, fotograf și prezi designer, micuța noastră mascotă Julia Hărăbor sau Gabriel Roman, realizator de produse

media, publicate pe blog și pe site. Mai sunt de menționat încă trei membri ai echipei, talentați și responsabili, cei care au participat la activitățile de învățare din Spania. Este vorba de Bianca Cozma, translator, Alexandru Manolache și Bogdan Alban, editori de imagine, creatori de soft, blogeri și buni vorbitori de limbă engleză. Toți elevii nostri au fost minunați, plini de viață, cu poftă de joacă și s-au integrat perfect în marea echipă a tinerilor din cele șase școli partenere.

Am punctat până acum aportul elevilor noștri în activitățile de învățare din mobilități. Dar asta a fost doar o parte a muncii din proiect. Activitățile, în ansamblul lor, au fost desfășurate pe întreaga perioadă a proiectului și echipele implicate au fost mult mai numeroase. Să punctăm câteva dintre ele. În noiembrie 2014 începeam cu mare entuziasm prima campanie din activitatea *Nici un copil fără o jucărie*. Ea a fost coordonată de doi profesori, Istrate Cristina și Costan Raluca. Elevi din tot liceul au donat jucării, primarul Nica Iulian ne-a adus din partea primăriei rechizite școlare și pe toate le-am dăruit copiilor defavorizați din Centrul de zi

Lumea lui Pinocchio din Panciu. Campaniile s-au desfășurat și în anul următor, cu aceeași dăruire și cu bucuria de a aduce zâmbete pe fețele copiilor.

Activitatea *Jocuri de masă* s-a desfășurat în perioada septembrie 2014 - iunie 2015 și a fost coordonată de doamna profesor Bozbici Mirela și Istrate Cristina. După trei ateliere în care s-au propus câteva jocuri de masă tradiționale românești, am ales *Nu te supăra frate*. Copiii s-au documentat, au calculat și au realizat o tablă mare de joc (1,5m X 1,5m), demonstrativă

și 15 table de joc mici (40cm X 40 cm). De asemenea, s-au scris regulamentele în limba română și în limba engleză și au fost confecționate jetoanele cu întrebări. Gimnaștii au fost ajutați în demersul lor de licenți și astfel echipa a câștigat alte dimensiuni.

Jocuri tradiționale, activitate care s-a derulat pe toată perioada proiectului, a fost coordonată tot de doi profesori, Apreutesei Maricica și Manovici Elena. A fost bombonica gustată de toți copiii în mobilități. Fiecare țară a venit cu propuneri de jocuri care au uimit și au atras, au mobilizat tinerii și i-au energizat. Noi am propus patru jocuri și am învățat de cinci ori mai multe. Nu mică ne-a fost mirarea să întâlnim la partenerii nostri jocuri pe care și românii le practică. Jocul a adus nu doar bună dispoziție, el a apropiat elevii și prietenii legate în acești ani sunt siguri că vor trece timpul.

Activitatea coordonată de echipa României s-a numit *Să ne jucăm împreună* și a fost coordonată de Apreutesei Maricica și Manovici Andrei-Igor. Ea s-a derulat întâi în aprilie 2015 cu 150 de elevi din liceu, la Casa de Cultură a orașului Panciu. A fost fantastic. În mobilitatea din România, când 30 de invitați elevi ni s-au alăturat, lucrurile s-au desfășurat într-o armonie perfectă, prietenia și buna dispoziție fiind cuvintele de ordine. S-au format trei echipe mixte care au trecut pe rând prin cele patru probe de concurs, jocul de masă *Nu te supăra frate* și trei jocuri de teren tradiționale *Mima*, *Șotronul* și *Măgărușul*. Câștigători am fost toți, elevi și profesori de aici și din școlile partenere. Tot în timpul mobilității din România a fost lansat imnul proiectului Roll the Dice. Muzica a fost compusă de prof. Manovici Andrei-Igor iar versurile au fost create de prof. Micu Luiza. Toate echipele au participat la un atelier de muzică pentru a învăța melodia, apoi a fost filmat și videoclipul oficial, ce păstrează și acum căldura și prietenia

ce au definit acele zile minunate.

Activitatea *Ce știi despre țara mea?* a fost coordonată de profesorii Bozbici Mirela și Istrate Cristina și a fost integrată în jocul de masă, pentru că jetoanele create au conținut întrebări din istoria și geografia fiecărei țări. Dar nu numai atât. În fiecare mobilitate elevii au făcut prezentări și chiar mici softulețe cu și despre România, au creat puzzle-uri cu hărțile țărilor partenere și mereu și-au prezentat țara cu mândrie și demnitate.

Jocuri și activități în clasă, activitate care s-a desfășurat în perioada septembrie 2014 - august 2016, a fost coordonată de Manovici Elena și Costan Raluca. Tot împreună au condus activitatea *Să jucăm teatru*. Tipurile acestora de jocuri sunt foarte gustate de elevi, fie la oră, când învață mai ușor o limbă străină, fie jucând teatru.

Ultima activitate, *Controlați jocul*, coordonată de Bozbici Mirela și Manovici Andrei, a presupus crearea unei broșuri cu sfaturi utile prin care adulții pot controla jocul copiilor. Acest produs de proiect a fost ca un corolar al tuturor activităților desfășurate anterior în proiect.

Raportul final transmis în noiembrie 2016 a însemnat punctul terminus al proiectului *Roll the dice*. În februarie 2017 am primit marea veste de la Comisia Europeană, proiectul a fost aprobat și am primit ultima tranșă din finanțare.

Au trecut mai bine de doi ani. A fost multă muncă, dar și satisfacții pe măsură. Primul nostru proiect Erasmus este deja poveste. Povestea pe care v-am spus-o astăzi.

Prof. Maricica APREUTESEI
Coordonator proiect Erasmus+ Roll the Dice
Foto: echipa Roll the Dice

CONCURSUL NAȚIONAL PENTRU LICEENI EUROSCOLA, ediția a IX-a (2016)

Criza refugiaților într-o Europă a valorilor

Tema Concursului Național pentru liceeni EUROSCOLA, din acest an, a reprezentat o provocare pentru grupul de elevi (clasele IX-XI) de la Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu. Martori ai unei istorii vii, contemporane, elevii au fost de la început sensibilizați de tragediile pe care le trăiesc semenii de-ai lor, copii, adulți – victime ale războiului din Siria. Elevii au aflat multe informații despre criza refugiaților și fenomenul migrației în Europa din surse diverse: acasă, vizionând programe de știri împreună cu familia sau citind articole de presă pe Internet și la școală, discutând cu profesorii despre evenimentele istorice care bulversează valorile umane ale lumii contemporane, situația socială și economică a Europei.

Proiectul Criza refugiaților într-o Europă a valorilor și-a propus să cultive o atitudine participativă în

rândul elevilor, să-i stimuleze să reacționeze la evenimentele istorice la care sunt părtași prin acțiuni concrete ce promovează valori umane precum solidaritatea, nediscriminarea, egalitatea de șanse, pluralismul. Crearea unei piese de teatru pe tema crizei refugiaților, punerea ei în scenă utilizând metode creative (muzică, proiecții), precum și transmiterea valorilor umane ce stau la baza Uniunii Europene au reprezentat principalele obiective ale proiectului, asumate de cei implicați care, printr-un demers colaborativ, au împărtășit informații, idei, experiențe. Elevii au conceput o piesă de teatru care, de fapt, vehiculează propuneri de soluții la criza refugiaților și la încălcarea drepturilor umane. Sceneta creată de elevii implicați în proiect a fost denumită sugestiv TOȚI SUNTEM EGALI! – mesajul conținut de titlu trimițând la importanța egalității

în drepturi a tuturor oamenilor, indiferent de naționalitate, rasă, etc., la respectul față de valorile și drepturile umane.

Inovația didactică regăsită în acest proiect constă în primul rând în transformarea unei lecții de istorie clasice într-una vie, transpusă în teatru, trăită pe scenă de elevi – o perspectivă dinamică a actului educațional. Aceștia au intrat în pielea personajelor, au simțit intensitatea tragediei trăite de acestea, fiind conștienți, în același timp, că rodul ficțiunii lor redă dramele reale trăite de refugiații sirieni.

Pentru a realiza diferitele sarcini ale proiectului au fost folosite strategii moderne: lucrul în echipă pentru scrierea scenariului, pregătirea costumelor și decorului, alegerea fundalului muzical și al imaginilor de proiectat, filmarea scenei, etc.),

lectura analitică în vederea documentării corecte despre tema proiectului, brainstormingul pentru a contura firul narativ al poveștii, utilizarea instrumentelor TIC (Tehnologiei Informației și Comunicării) în vederea tehnoredactării scenariului, realizării filmării, montajelor video, albumului foto și afișului de promovare a reprezentației piesei de teatru / participării la proiect. Activitățile proiectului au dezvoltat creativitatea elevilor, coeziunea grupului, capacitatea de a integra competențe diverse: extragerea esențialului din documentele parcurse, înțelegerea contextului propus, utilizarea conceptelor ce definesc valorile umane transmise în cadrul Uniunii Europene, exprimarea corectă și creativă în limba română, redactarea scenariului conform exigențelor genului dramatic (didascalii, precizarea personajelor, etc.), comunicarea între membrii echipei, promovarea activităților proiectului.

Piesa de teatru TOȚI SUNTEM EGALI! – concretizarea proiectului Criza refugiaților într-o Europă a valorilor - este produsul colaborării între elevii ai Liceului Teoretic Ioan Slavici din Panciu, coordonați de profesoara Elena Manovici și regizorul Cătălin-Eduard Sfirloagă.

Cei 10 elevi, membrii ai echipei de proiect au fost: Diana Apostu, Ștefan Gheoca, Eduard Crucianu, Georgiana Cociorbă, Andrei Coroiu, Ella Tătaru, Raluca Isac, Ionuț Popa, Bogdan Alban și Robert Grigoraș.

Proiectul Criza refugiaților

într-o Europă a valorilor, integrat Concursului Național EUROSCOLA (ediția a IX-a, 2016), a avut un impact major asupra elevilor din echipă, asupra celorlalți elevi din liceu, asupra activității didactice a profesorilor dar și asupra comunității locale. Acest proiect a furnizat tuturor ocazia de a rememora, de a se deschide spre lumea valorilor umane, a drepturilor umane care, deși sunt mediatizate și cunoscute, sunt încălcate frecvent, în contextul situației refugiaților sirieni, care, victime ale războiului din Siria, își abandonează țara, casele, sperând la o viață mai bună. Unde? Într-o Europă în care valori precum libertatea, respectul pentru demnitatea umană, democrația, egalitatea, respectarea drepturilor omului oferă securitate și siguranță economică. Piesa TOȚI SUNTEM EGALI! a fost prezentată cu ocazia Zilei Mondiale a Educației, pe 5 octombrie 2016, beneficiind de prezența unui număr mai mare de elevi, cadre didactice, părinți, alți membrii ai comunității locale și chiar primarul orașului Panciu. A fost unanim acceptat faptul că tema piesei și a proiectului, de actualitate, este una sensibilă pentru Europa și lumea în-

treagă. Toți cei prezenți au apreciat că tinerii artiști au răspuns provocării de a găsi, în mod responsabil și matur, o soluție la criza refugiaților sirieni, încercând să ofere răspunsul prin întoarcerea la inocența copilăriei, neperturbată de discriminare, pasivitate, ură. Concluzionând, elevii au devenit mai informați, au căpătat exercițiul toleranței, al nediscriminării, al egalității în drepturi. Mai mult, acest proiect a adus un plus de valoare activităților extrașcolare din liceul nostru, satisfăcând exigențele elevilor, părinților lor și comunității.

Rezultatul notabil al acestui proiect este satisfacția de a fi creat niște cetățeni europeni activi, care să găsească soluții atât la problemele comunității mici (localitatea, țara în care trăiesc) cât și la problemele comunității mari, europene, de care aparținem toți.

Și credem că ar trebui să învățăm, toți, din jocul inocent și pur al copiilor, pentru care prietenia nu ține cont de naționalitate, culoarea pielii sau religie: TOȚI SUNTEM EGALI!

Prof. Elena MANOVICI
Foto: Camelia MUNTEANU
Cătălin ENACHE
Afiș: Ștefan GHEOCA

Andaluzia, vechiul tărâm al maurilor

A treia vizită în Spania și cea mai lungă. După o escapadă de o zi în Madrid și una de 3 zile în Barcelona, am petrecut 7 zile în Andaluzia, în sudul extrem al țării.

O săptămână poate părea mult, dar pentru sudul Spaniei abia putem spune că este suficient. Atât de multă istorie regăsită, dar nu neapărat la îndemână, cu spații enorme de traversat, între principalele orașe ale zonei - Malaga, Granada, Sevilla și Cordoba.

Bonus, un mic detur prin Gibraltar, pentru cea mai importantă întâlnire a excursiei: cea cu ... maimuțele!

Malaga

În această așezare urbană de 500 de mii de locuitori, cel mai cunoscut nume este Pablo Picasso, pictor celebru.

Feria de Málaga este de departe cel mai efervescent eveniment din Malaga, care începe cu un imens

foc de artificii și continuă pentru nouă zile cu dansuri, cântece și jocuri locale care ocupă tot centrul orașului. Malaga este dominat de fortificațiile Alcazaba și Gibralfaro, mărturii ale trecutului și puncte care oferă priveliști superbe asupra orașului și portului.

Catedrala din Malaga a fost începută în secolul al XVI-lea pe locul unei foste moschei, iar tot ce a mai rămas din aceasta e Patio de los Naranjos, o curte mică plină de portocali

parfumați.

Cine vrea să se bucure de vederea panoramică asupra orașului și a zonei de coastă trebuie să urce cele 200 de trepte ale turnului catedralei. Merită efortul!

Portul din Malaga a fost vizitat în trecut de fenicieni, romani și mauri, iar astăzi a rămas unul dintre cele mai importante porturi din Peninsula Iberică.

ninsula Iberică.

Punctul de interes al portului îl reprezintă o promenadă care oferă posibilitatea unei plimbări de 15-20 de minute din care te poți opri oricând la una din numeroasele cafenele cu terasă prezente.

Granada

Din secolul al VIII-lea, Granada a fost condusă de mauri, dar s-a

regăsit în secolul al XI-lea, odată cu declinul califatului de la Cordoba.

Acest orașel aflat la poalele munților Sierra Nevada deține desăvârșitul Alhambra și grădinile sale, care pun în lumină apogeul arhitecturii musulmane în Spania, dar și restul Granadei merită descoperit pentru că este împânzit de numeroase monumente și alei în pantă, numai bune de hoinărit.

Alhambra este un ansamblu

fortificat alcătuit din 4 sectoare: fortăreața militară a Alcazaba (cea mai veche parte), încântătorul Palat Nasrid (apogeul arhitecturii maure), palatul de vară de la Generalife și palatul renascentist al lui Carol al V-lea. Ele sunt unite printr-un labirint de grădini superbe cu o deschidere largă spre

impresionanții Sierra Nevada.

Alhambra se bucură de o popularitate copleșitoare, astfel încât este recomandat să-ți cumperi biletul online pentru a nu rata această minunăție făurită de mauri.

Gibraltar

Teritoriu britanic, Gibralt

tar se remarcă prin singurii macaci (Macaca sylvanus) din Europa, semi-sălbatici, gata oricând să-ți fure ceva de mâncare, cu unele dintre cele mai extinse fortificații militare, peisaje pitorești și ape turquoise.

Pentru a vizita Gibraltar, am luat autocarul din Malaga care

m-a lăsat în stația La Linea, teritoriu spaniol. După o scurtă plimbare am trecut vama, iar apoi, tot la pas, am străbătut aeroportul. Ajuns în oraș, eram direct interesat de întâlnirea cu macacii pe care știam că îi voi găsi în Upper Rock Nature Reserve. Taxiurile ofereau posibilitatea de a face un tur turistic de 2 ore la preț de 20 de lire sterline, așa că m-am folosit de o hartă schițată pe o bucată de hârtie și am pornit pe jos spre Upper Rock. Decizia a fost cea potrivită, deoarece mi-a garantat exclusivitate la întâlnirea cu

macacii, dovadă sunt fotografiile realizate.

Sevilla

Aflat în inima Andaluziei, Sevilla este un oraș colorat și luminos care are tot ce poți iubi la Spania.

Alcazar, Plaza de España, Catedral de Sevilla, Torre Giralda, Puente de Triana, Metropol Parasolar sunt doar o parte din minunățiile din Sevilla care

te vor cuceri pentru totdeauna.

Unul dintre cele mai frumoase locuri din Sevilla este Plaza de España, un "must see" care a fost construit pentru Expoziția Ibero-Americane din anul 1929 cu scopul de a strânge

relațiile dintre Spania și fostele colonii din America Latină. Toată piața este decorată cu azulejos, țiglă de toate culorile care este foarte populară și se găsește peste tot în Sevilla.

În Sevilla este prezent și modernismul, prin "ciupercile" Metropol Parasolar, o construcție de lemn terminată în 2011, dar care nu face notă discordan-

tă de arhitectura orașului.

Cordoba

A fost alegerea perfectă pentru o zi. Chiar dacă acum mai numără doar vreo 300 de mii de locuitori, nu mulți știu că orașul Cordoba avea în

anul 1000 î.H între 500 mii și un milion de locuitori, fiind cel mai mare oraș al Europei la acea vreme.

Chiar dacă și-a mai pierdut din numărul locuitorilor, Cordoba nu

și-a pierdut și farmecul. Dacă ai vizitat Granada, Malaga și Sevilla, atunci nu trebuie să ratezi Cordoba.

Cea mai mare parte a locurilor de vizitat este în orașul vechi, zona în care se găsește și Mezquita/ Cordoba Cathedral, edificiu construit drept catedrală, transformat în moschee de mauri pentru ca apoi, odată cu recu-

erirea de către spanioli a Cordobei, să redevină catedrală. Contrastul între elementele islamice și cele catolice fac din Mezquita cea mai mare realizare a maurilor din toată Spania.

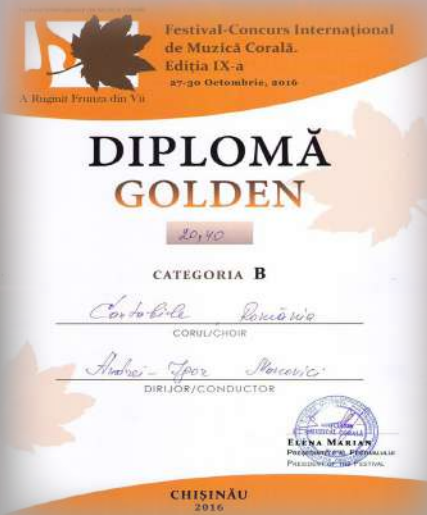
Toate fotografiile fac parte din colecția personală.

(<https://en.wikipedia.org/wiki/https://www.tripadvisor.com/>, <http://www.lonelyplanet.com/>, www.ocazii-turistice.ro)

prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

CANTABILE la Festivalul Concurs Coral Internațional *A ruginit frunza din vii*

Cea de-a IV-a competiție internațională la care Corul de Camera Cantabile a avut onoarea de a participa s-a desfășurat în perioada 27-30 octombrie 2016 în orașul Chișinău, Republica Moldova.

tombrie 2016 în orașul Chișinău, Republica Moldova. Asociația Muzicală – Corală din Moldova, sub îndrumarea președintei sale, Elena Marian, a găzduit de-a IX-a ediție a celui mai important concurs coral din Republica Moldova, în parteneriat cu Ministerul Culturii, Fundația Est-Europeană, Ministerul Afacerilor Externe din Danemarca și Guvernul Suediei.

Prima zi petrecută în Chișinău a fost marcată de Deschiderea Oficială, ce a avut loc la Teatrul Ginta Latină, unde cele 22 de coruri participante din Polonia, Slovacia, România,

Ucraina, Letonia, Macedonia, Rusia și Republica Moldova au împărțit scena pentru a cânta împreună imnul festivalului, «A ruginit frunza din vii».

Ziua concursului, 28 octombrie, a făcut ca Muzeul de Etnografie și Istorie Naturală să fie inundat de emoții și suspans, întrucât nivelul competiției a fost unul foarte înalt, iar prestația noastră a fost jurizată de personalități de seamă ale muzicii corale la nivel internațional.

În timpul șederii noastre în Chișinău am avut ocazia de a vizita Combinatul de vinuri Cricova, un complex subteran unic, ce este recunoscut în întreaga lume pentru vinurile de calitate și pentru labirinturile sale imense, neîntrecute la nivel mondial, întrucât ocupă circa 53 ha de spațiu subteran.

O altă oportunitate unică a fost aceea de a participa la un Master-class internațional, susținut de maestrul Zapro Zapro pe care am avut onoarea de a-l cunoaște în cadrul Festivalului Coral din Ohrid, Macedonia.

La Palatul Republicii am susținut un concert de muzică națională, iar în Biserica Sfântul Mare Mucenic Dumitru din satul Izbiște, raionul Criuleni, am interpretat câteva lucrări religioase.

La ceremonia de acordare a premiilor ne-a fost înmănată Diploma

GOLDEN și am cântat imnul festivalului, pentru ultima dată alături de celelalte coruri participante.

Festivalul Concurs Coral Internațional «A ruginit frunza din vii» a rămas întipărit în inimile noastre, întrucât ne-am întors de la Chișinău cu numeroase amintiri despre modul călduros în care am fost primiți, despre peisajele Republicii Moldova și, bineînțeles, gustul dulce al bomboanelor Bucuria.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a XII-a B
Membră a Corului de
Cameră CANTABILE
Foto: CANTABILE

Cultura mediocrității la români sau las' că merge și așa

Helen-Julia Watkins este de profesie avocat, membră a Baroului București din anul 2006.

În prezent, ocupă funcția de director juridic al unei importante companii franceze, lider european în domeniul aplicațiilor informatice de gestiune a resurselor umane în cloud, cu filiale în peste 10 state din Europa și Israel.

Între 1997 și 2001 a fost eleva Liceului Teoretic «Ioan Slavici» din Panciu, iar în anul 2005 a absolvit cursurile Facultății de Drept, Universitatea din București.

Din 2010 locuiește în Paris, unde a studiat pe rând la Universitățile Paris-Panthéon Assas (Maîtrise en droit, mention Droit des affaires), Paris Nanterre (Maîtrise en Droit – Mention Droit international et européen) și Paris-Panthéon Sorbonne în parteneriat cu Paris Sud (Master en Droit, Droit Innovation Communication Culture, spécialisation Droit de l'innovation technique).

Mediocritate. Toți cunoaștem sensul acestui cuvânt, pe care-l folosim probabil deseori fără să-i percepem toate nuanțele, însă ce face totuși ca mediocritatea să fie atât de prezentă în cotidianul nostru, atât ca indivizi dar și ca națiune luată în ansamblu?

În sine, este o stare normală, « de mijloc », în care ne-am aflat, ne aflăm sau ne vom afla toți la un moment dat al existenței noastre. Până la urmă mediocritatea, luată în sensul ei propriu, nu semnifică altceva decât starea dintre două extreme posibile, astfel că nu este surprinzător că marea majoritate ne poziționăm în acest interval.

Problema apare însă atunci când depășim sensul propriu al termenului pentru a migra către cel figurat, și anume de « banalitate », « plafonare », « lipsă de perspectivă », sensuri care converg către prea bine cunoscuta noțiune de « călduț », tot în sensul ei figurat, bineînțeles.

În esență, starea de mediocritate de care toți ne plângem și pe care o constatăm și la cei din jur, se poate traduce simplu printr-o constantă afirmare a non-valorilor. Suntem împânziți de mesaje și comunicate de proastă calitate, de emisiuni TV al căror unic scop pare să fie abrutizarea privitorilor, fără să mai menționăm greșelile de vorbire și de scriere atât de frecvente, cărora le suntem martori zi de zi, încât mulți cred că au devenit noile norme acceptate de Academie. Peste acestea se adaugă peisajul dezolant al unei clase politice, măcinată de ambiții mărunte și de lipsa de viziune pentru țară, greutățile vieții curen-

te și neajunsurile de toate felurile pe care trebuie să le suportăm și, nu în ultimul rând, realitatea unei societăți profund corupte în resorturile ei, și în care trebuie, într-un fel sau altul, să supraviețuim.

Consecința directă a acestei stări de fapt nu poate fi decât o permanentă stare de lehamite a noastră, a tuturor și încercarea firească de adaptare la realitatea dată. Prin urmare, adaptarea se produce prin alinierea la standardul vizibil în jur, astfel că nimeni nu mai încearcă să schimbe ceea ce este greșit sau nu funcționează, pe principiul că « oricum nu contează ».

Și pentru că, din inerție sau datorită hazardului, reușim în continuare să funcționăm ca țară, concluzia cea mai ușoară și prescurtată a raționamentului pe care ar trebui să-l facem ca să înțelegem unde putem ajunge, este faimosul și prea bine cunoscutul « las' că merge și așa ».

Inutil desigur să mai precizez că această rezolvare a dilemei semnifică în sine acceptarea mediocrității și resemnarea « mioritică » în fața a ceea ce ne înconjoară. Inutil, de asemenea, să constat și că este cea mai păguboasă concluzie la care putem ajunge și cel mai mare deserviciu pe care ni-l facem nouă înșine.

Însă, de ce această atracție irezistibilă aproape către starea de turmă (un alt sinonim plauzibil al mediocrității) la care avem impresia că tinde întreaga societate? În mare, probabil și din cauza bagajului nostru «cultural», după aproape 50 de ani petrecuți în comunism (transmis de cei care l-au trăit și celor care au avut

șansa să se nască după) și pentru că nu ne-am găsit încă identitatea, atât ca indivizi dar și ca națiune. În fine, o explicație mult mai accesibilă este că ieșirea din turmă presupune sacrificii, renunțarea la acea zonă de confort care ne dă iluzia unei vieți împlinite și curajul de a depăși și de a refuza tot ce înseamnă «călduț».

Altfel spus, teama ne ține captivi în zona mediocrității. Teama de a ieși din rând, teama de a ne afirma credințele, teama de a cauta, de a cunoaște, de a ne îmbogăți spiritual sau, ca să rezum cu un anglicism curent, teama de a gândi « outside the box ».

Sigur că o societate nu poate fi formată doar din vârfuri și elite. Este nevoie și de o parte de mijloc a societății care, teoretic, trebuie să pună în practică ceea ce elitele creează și dezvoltă. Însă aceasta nu trebuie să fie sinonimă cu mediocritatea, dimpotrivă. În mod ideal, fiecare ar trebui să aspire să-și depășească condiția, presupunând desigur că și-o conștientizează.

Aici, de fapt, rezidă toată dificultatea. Trăind în această societate pestriță în care sistemele de valori sunt inversate, devine din ce în ce mai greu să distingem ceea ce este autentic de ce este doar kitsch, ce este cu adevărat valoros de ceea ce e doar spoială sau, pe scurt, care este drumul corect pe care trebuie să-l alegem în fața tuturor opțiunilor care ni se oferă.

În acest context, identificarea soluției pare foarte dificilă. Însă nu este imposibilă. Atunci când criteriul bunului-simt nu mai funcționează și

lucrurile care odată erau evidente sunt în prezent răsturnate și obscure, trebuie să căutăm elemente de răspuns mai întâi în noi. Având curajul să ne aducem aminte de visele noastre, căror nu am îndrăznit să le dăm până acum o formă. Acolo încolțesc germele evoluției noastre, în ele este învaluită esența fiecăruia dintre noi. Ne trebuie doar curajul de a nu mai imita ce este în jur. Apoi, trebuie să începem să căutăm, asiduu, cu perseverență, propria cale. La care putem ajunge doar prin cunoaștere. Iar cunoașterea ne va ajuta să ieșim din timp și implicit din turmă și din mediocritate. Ne va da

aripile necesare pentru a ne împlini ca indivizi și în final, ca societate.

În loc de încheiere, voi aminti crezul lui Baudelaire, pe care îl împărtășesc cu toată ființa:

Il faut être toujours ivre, tout est là; c'est l'unique question. Pour ne pas sentir l'horrible fardeau du temps qui brise vos épaules et vous penche vers la terre, il faut vous enivrer sans trêve.

Mais de quoi? De vin, de poésie, ou de vertu à votre guise, mais enivrez-vous!

Et si quelquefois, sur les marches d'un palais, sur l'herbe verte d'un

fossé, vous vous réveillez, l'ivresse déjà diminuée ou disparue, demandez au vent, à la vague, à l'étoile, à l'oiseau, à l'horloge; à tout ce qui fuit, à tout ce qui gémit, à tout ce qui roule, à tout ce qui chante, à tout ce qui parle, demandez quelle heure il est. Et le vent, la vague, l'étoile, l'oiseau, l'horloge, vous répondront, il est l'heure de s'enivrer; pour ne pas être les esclaves martyrisés du temps, enivrez-vous, enivrez-vous sans cesse de vin, de poésie, de vertu, à votre guise.

Julia WATKINS
Absolventă LIS,
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Despre experiența filmului BACALAUREAT și prezența la Cannes

Interviu cu actrița MĂLINA MANOVICI

Reporter: Filmul este o experiență pe care orice actor ar vrea să o încerce. Ce ne puteți spune despre diferența dintre lucrul pe scenă, în teatru și cel din spatele camerelor de filmat?

Mălina Manovici: Cu ocazia asta mi-am dat și eu seama că există într-adevăr o diferență. Până atunci, mi se părea că, în ceea ce privește jocul actoricesc, n-ar fi, și că pe scenă sunt firească, păstrând bineînțeles proporțiile: la teatru spațiul e diferit

de set. Trebuie să vorbești mai tare că să te auzi, să-ți poziționezi corpul în așa fel încât să fii văzut. Nu există o cameră care să te urmărească și să-ți puncteze reacțiile sau privirile din momentele importante. Dar se pare că doza de firească care mie mi se părea ok, e prea mult pentru film. Aici totul a trebuit să fie mult redus, vocea e uneori doar o șoaptă, mișcarea e mult redusă. Mă refer bineînțeles la acest film și la stilul impus de regizor, e un gen de film, nu sunt toate așa. De altfel, și în teatru au început să se producă piese în care se folosește acest tip de joc.

Reporter: Cum a început proiectul „Bacalaureat” pentru dumneavoastră și cum s-a desfășurat întâlnirea cu echipa de producție?

Mălina Manovici: A început într-un mod clasic, cu un casting, mai întâi prin skype cu directoarea de casting, apoi în etapa următoare am mers la București unde l-am cunoscut pe regizorul Cristian Mungiu, cu care am dat din nou proba. Asta a constat în citirea scenelor, respectându-i indicațiile. Mai departe, în aceeași zi, am mai dat o probă, însă chiar cu partenerul din film, Adrian Titieni. Și cam

asta a fost. Am plecat acasă și abia peste câteva zile m-a sunat directoarea de casting, pentru a-mi comunica că regizorul s-a decis: eu voi fi Sandra. M-am bucurat enorm. De altfel, a fost foarte nostim, inițial mi-a jucat o festă, mi-a zis că nu m-a ales, pentru că am picioarele strâmbe și abia mai târziu mi-a zis cum stau lucrurile de fapt.

Reporter: Vi s-a părut dificilă interacțiunea cu regizorul Cristian Mungiu sau chiar cu restul actorilor?

Mălina Manovici: La început, nu, chiar deloc, adică nu în momentul castingului și nici al lucrului, pentru că atunci ești concentrat pe ce faci. Mai dificil pentru mine a fost, uneori, să mă simt în largul meu cu ei în momentele libere, la masă de exemplu. Nu sunt o persoană foarte expansivă și dacă toți cei care mă înconjoară îmi sunt străini, că să zic așa, devin și mai reținută. Nu e un avantaj, cu siguranță.

Reporter: În filmul *Bacalaureat* jucați rolul Sandrei, un personaj pe care îl construiți cu naturalețe și sensibilitate. Ce înseamnă acest rol pentru dumneavoastră?

Mălina Manovici: Sandra e prima mea întâlnire cu cinematogra-

fia. A fost foarte emoționant, dar și tensionant. Eu sunt genul acela care se bucură la început, apoi încep să-mi fac mii de griji: să fiu bună, să nu dezamăgesc, să mă ridic la înălțimea momentului. Ar trebui să mă relaxez puțin. Practic, mi-am asumat și am făcut tot ce mi-a zis Cristian Mungiu.

Reporter: Care e cea mai frumoasă amintire de pe platoul de filmare?

Mălina Manovici: Cu siguranță, amintirea cea mai frumoasă este momentul în care Cristian Mungiu

mi-a spus, după nu mai știu a câta dublă a scenei mele cea mai lungă și mai dificilă, că a ieșit bine și că nu o mai facem decât așa, for fun, de câte-va ori.

Reporter: Care a fost impactul filmului Bacalaureat în cadrul Festivalului de la Cannes?

Mălina Manovici: Eu zic că impactul a fost unul foarte bun, dacă e să mă iau după aplauzele de la finalul proiecției, care păreau că nu se mai termină. Nici nu știam că după vizionarea filmului, la Cannes se aplaudă.

A fost chiar copleșitor. Și, bineînțeles, regizorul a fost premiat pentru regia filmului, așa că da, sigur, a fost primit bine.

Reporter: Eleganța ținutelor și coafurilor dumneavoastră de la Cannes s-a regăsit în numeroase fotografii oficiale, îndelung mediatizate. Cine v-a ajutat să alegeți acele ținute?

Mălina Manovici: Casa de producție s-a ocupat de acest aspect. A fost un parteneriat, cred că asta a fost formula, cu o casă de modă din București, care mi-a oferit ținutele pentru acest eveniment. De fapt, mai mult eu le-am ales, nu am vrut nimic foarte extravagant, ci doar să mă simt bine în ele.

Reporter: Vă doriți să repetați experiența cinematografică?

Mălina Manovici: Sigur că da, vreau de fapt să am posibilitatea să îmi fac meseria, doar atât și să devin din ce în ce mai bună, să învăț din ce în ce mai multe, să evoluez.

Reporteri:
Bianca CARABĂ (XIIB),
Diana APOSTU (XID)
(membre ale Trupei
de teatru PROTHA)

Sursă foto: <http://www.zimbio.com>

Mituri de infirmat și/sau de confirmat despre ... A FI ACTOR

Reporter: Mulți tineri aspiră să devină actori. Pentru dumneavoastră, când a fost începutul în arta teatrală?

Victor Manovici: Nu aș putea preciza momentul hotărâtor și nici nu acord excepționalitate acestui fapt. Poate că e un accident care, ulterior, a

provocat plăcerea și chiar necesitatea de a urma această cale. Nu am fost atras de teatru la început, ci mai ales de film. Îmi plăcea să urmăresc anumite filme chiar de mai multe ori (aveau un efect hipnotizant, afectându-mi într-o măsură rezonabilă comportamentul) și încercam să refac set-ul, să reproduc acțiunea și evident să interpretez câteva din personajele respective. Sigur, totul se întindea pe o durată nedeșlăuită iar energia investită, deplină. Și acum rămân la fel de sedus de film și dispus oricând să "trădez" teatrul.

Reporter: Este adevărat că actorul este actor 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână?

Victor Manovici: Partea pozitivă pe care aș desprinde-o din întrebare ar fi legată, cred, de disponibilitatea pe care ar trebui să o aibă un actor. Astfel aș înțelege întrebarea. Înțeleg prin disponibilitate o anume disciplină în configurarea și elaborarea unui personaj, precum și capacitatea de a rezista, de a te concentra.

Reporter: Care au fost cele

mai frecvente clișee despre profesia de actor, vehiculate în anii studenției?

Victor Manovici: Îmi amintesc de o afirmație care m-a speriat: "Teatrul e mai important decât viața!" De fapt, circula ideea că teatrul ar fi ceva grozav. Sunt actori care vorbesc despre ei înșiși și despre profesia această cu emfază, definitiv, cu o atare urgență. Brusc, totul devine grav, de neatins. Consider că e potrivit să definim ce facem într-un context politicos, proporționat, fără excese.

Reporter: Se știe că actorii din România nu beneficiază de o recompensă materială pe măsura talentului și efortului depus. Pentru dumneavoastră, pasiunea pentru teatru e suficientă pentru a depăși obstacolele cotidianului? Regrețați vreo clipă că ați ales această profesie?

Victor Manovici: E o problemă generală ... frustrantă, cu serioase inechități. Vreau să continui ceea ce fac dar nu indiferent, lunatic. E o alegere de acum asumată. E o profesie ce are un feedback îmbucurător.

Reporter: Într-un spectacol, actorul intră în pielea personajului sau personajul intră în pielea actorului? Cum abordați un rol?

Victor Manovici: ... e o ob-

servație pertinentă. Cine se îndreaptă către cine? Tu sau celălalt? Invitația vine totuși din partea "celuilalt", prin text. Astfel, el te găsește într-o perpetuă căutare, un drum al apropierii,

nedumeririi, descoperirii. De fapt, nu mai e vorba de tine. E un transfer către ceva în esență necunoscut. E absolut necesară documentarea. Trebuie să știi. E ca și când ai pleca într-o țară pe care nu ai mai vizitat-o, a cărei cultură îți e neștiută. Trebuie să înveți limba, locurile în care vei merge, felul în care te vei comporta. Altfel, nu vei

reuși pe deplin.

Reporter: Aveți un rol preferat, un personaj în care v-ați regăsit cel mai mult?

Victor Manovici: Un profesor obișnuia să ne repete: "Nu uitați că sunteți (tot) oameni când jucați!" Culmea, personajele pe care prefer să le interpretez, aș prefera să nu le regăsesc nici în mine, nici în ceilalți. Cred că tocmai am făcut o afirmație a cărei psihanaliză îmi e străină.

Reporter: Aveți un ritual, înainte de spectacol, care vă ajută să intrați în starea necesară construirii unui personaj?

Victor Manovici: Mă străduiesc să fiu cât mai relaxat și detașat cu putință. Setările sunt deja stabilite.

Reporter: Ce i-ați spune unui tânăr licean, care ar vrea să devină actor?

Victor Manovici: E o experiență proprie, distinctă. Mai degrabă aș refuza să spun ceva anume. Risc să creez "mituri".

Reporter:
Bianca CARABĂ (XIIB),
Diana APOSTU (XID)
(membre ale Trupe
de teatru PROTHA)

Sursă foto: Teatrul Național Timișoara, Adrian PÎCLIȘAN

Panciu în fotografii de altădată

extras din albumul în curs de apariție

"Panciu - O istorie în imagini", realizat de Mihai-Liviu Adafini

Reprezentare acrobatică deasupra străzii Carol.

Noul cinematograful construit între 1963-1964.

Interior al unei săli de clasă din perioada interbelică. Imagine de la Școala Primară de Băieți "Alexandru Ioan Cuza". În fundal, învățătorul Constantin Cojan.

Casa de Cultură și Biblioteca orașului în perioada comunistă.

Centrul orașului în anii 80.

Hotelul Gâta în perioada interbelică. În clădire a funcționat un cinematograful, un cazino și Banca "Albina".

Pro Comunitate

Regele Mihai I în vizită la Panciu
în ianuarie 1941.

Bulevardul Gării la sfârșitul secolului
al XIX-lea.

Imagine de la slujba oficiată în 1919 de preotul Teodor Antohi la biserica din Neicu, cu ocazia reluării lucrărilor de construcție.

Biserica "Sfintii Apostoli" construită la 1859 din inițiativa unui comitet condus de parohul Neculai Popescu. Imagine din perioada interbelică.

Imagine de la lucrările de alimentare cu apă de la Păstrăvu-Aluna din 1907-1910. În prim-plan Iosif Stoica, administratorul Plășii Zăbrăuți, alături de lucrători.

Procesiune religioasă în piața Hotelului Gată la sfârșitul secolului al XIX-lea sau începutul secolului XX.

Fotografie cu parcul „Renașterea”, făcută din partea de nord.

Pro Comunitate

Clădirea Liceului "Ioan Slavici" în anii 70.

Conacul și crama Alaci într-o zi de recoltă, în perioada interbelică.

Preotul Dimitrie Șerbănescu și ieromonahul Partenie Antohi la un botez în satul Neicu, la începutul secolului XX.

Noul Motel și Barul în perioada anilor 80.

Ora mesei, după o zi de cules la vie, la Conacul Alaci.

Templul Meseriașilor. Templu evreiesc din strada Carol, construit în 1903

Magazinul Universal, construit în anul 1985 în centrul orașului.

Redacția ACTUALIS mulțumește domnului Mihai-Liviu ADAFINI, familiei Toni și Denisa ALACI și domnului profesor Mihai ADAFINI pentru permisiunea de a publica fotografiile ce fac parte din albumul în curs de apariție "Panciu - O istorie în imagini".

O carte potrivită către cariera dorită

Din septembrie 2016, clubul IMPACT Perfect LIS are 13 noi membri plini de energie și hotărâți să producă schimbări pozitive în comunitate: Ghimpu Cătălina, Șerbu Maria, Constantin Dragoș, clasa a X-a A, Damian Beatrice, Răgea Ștefania, Țirlea Dănuț, Zamfir Robert, clasa a IX-a D, Mihaela Maria, IX-a C, Ilie Diana, Gavrilă Simona, a X-a B, Sebastian Lupu, Elena Adochiței, a IX-a E, Andreea Boroșu, a VII-a.

Am pătruns în acest laborator de dezvoltare personală, dornici să învățăm să identificăm problemele din comunitate și să găsim cele mai bune soluții, să lucrăm împreună, să scriem și să implementăm proiecte în folosul comunității. Aceste proiecte sunt principalul instrument de învățare în IMPACT și aduc schimbarea socială atât în comunitate, cât mai ales pentru noi, prin dezvoltarea unor abilități de viață care completează cunoștințele dobândite în școală.

Eram atât de hotărâți să facem fapte bune și atât de nerăbdători să acționăm, încât nu am stat prea mult pe gânduri atunci când foștii membri IMPACT ne-au propus să continuăm tradiția clubului, implementând proiectul „Moș Crăciun vine pentru toți.” A fost prima provocare și prima reușită a noastră care ne-a determinat să continuăm. În același timp, am putut să identificăm care sunt nevoile noastre de învățare pen-

tru a putea să realizăm singuri un proiect.

Clubul nostru face parte dintr-o rețea formată din peste 130 de cluburi de inițiativă comunitară deschise de Fundația Noi Orizonturi (FNO) în școli din România și pes-

te 100 în alte 10 țări din Europa și America. În fiecare an, Fundația Noi Orizonturi lansează mai multe competiții de proiecte, la care sunt invitate cluburile să participe. De fiecare dată locurile sunt limitate și selecția se face pe baza unor criterii ce țin de modul de prezentare și scriere a proiectului: concordanța dintre scop – obiective – activități; complexitatea activităților și măsura în care acestea dezvoltă abilități de viață în rândul tinerilor direct implicați în implementarea proiectului; claritatea și realismul problemei /nevoii identificate în comunitate; măsura în care proiectul are un impact real în comunitate; sustenabilitatea soluției găsite pentru a rezolva problema identificată în comunitate; inventivitatea/noutatea soluției găsite pentru a rezolva problema identificată în comunitate; măsura în care proiectul și-a propus niște mijloace adecvate de promovare și vizibilitate în comunitate, precum și modul în care a fost întocmit bugetul.

În februarie 2017 a fost lansată competiția de proiecte „Elevi de serviciu în folosul comunității!” II care face parte din CAEN 2017 și este

susținută de Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice. Deși criteriile de selecție erau destul de stricte iar noi nu aveam prea multă experiență, am decis să ne înscriem, deoarece aveam deja în lucru primul nostru proiect și, de asemenea, cei 45 de câștigători primeau un premiu de 400 lei pe care puteau să-i folosească pentru implementarea proiectului.

Efortul depus pentru scrierea aplicației de proiect a fost încununat de succes. Am reușit să ne clasăm pe locul 10 din cele 70 de cluburi participante, deci să facem parte din cele 45 de cluburi care au primit premiul în bani.

Proiectul nostru se numește *O carte potrivită către cariera dorită* și are ca scop creșterea gradului de informare a elevilor din liceul nostru cu privire la oferta școlară și profesională, la instituțiile de învățământ superior, respectiv profesiile din sfera lor de interes, prin facilitarea unei întâlniri cu foști elevi ai liceului, actuali

studenți sau deja activi în diferite domenii, cu agenți economici și profesioniști, membri ai comunității locale. De asemenea, ne propunem crearea unei comunități Alumni care să asigure o legătură permanentă cu elevii liceului nostru, pentru a răspunde nevoii de informare în ceea ce privește orientarea profesională. Beneficiarii direcți sunt 250 elevi din clasele terminale, nivel gimnazial și liceal.

Pentru atingerea acestui scop vom organiza o Bibliotecă Vie care se va desfășura timp de două ore, pe parcursul a trei zile, în perioada aprilie-mai 2017. Vom avea în jur de 15 „cărți”, foști elevi ai liceului, actuali studenți, agenți economici și profesioniști în domeniile din sfera de interes a elevilor noștri.

Ea este asemenea unei biblioteci obișnuite, din care cititorii interesați împrumută cărți pentru o perioadă limitată de timp (cca 30-45 min.), le citesc și le returnează bibliotecarului, pentru a fi răsfoite de următorii cititori interesați. Sunt două diferențe majore însă: cărțile sunt persoane, iar citirea lor presupune dialogul cititorului cu

școlară sau profesională pe care vor să o urmeze. „Cărțile” ar putea împărtăși „cititorilor” din experiența lor profesională, dar și povești de succes care ar putea să-i motiveze. În cadrul unei biblioteci, cărțile nu doar povestesc, ci răspund la întrebări, ele însele putând pune întrebări, astfel încât experiența de învățare să se producă în ambele sensuri.

Acum suntem în faza de implementare a proiectului, pe care îl dorim a fi un proiect de succes. Este un demers ambițios la care pot participa, în regim de voluntariat, elevi din liceu.

Vă așteptam să ne fiți alături și nu veți regreta! / Alăturați-vă nouă și nu veți regreta! / Veniți alături de noi și veți avea parte de o experiență de neuitat!

Maria ȘERBU, Cătălina GHIMPU
Clasa a X-a A
Clubul IMPACT Perfect LIS
Foto: IMPACT Perfect LIS

Bibliotecă Vie este o metodă nonformală de educație, care nu a mai fost până acum implementată în liceul nos-

te. Astfel, „citind” aceste „cărți”, elevii din clasele terminale pot obține informații importante despre cariera

FRANÇOIS, MARTIANUL VESEL

Salut, mă numesc François 2103B. Sunt un hoinar intergalactic. Am o oaie numită Starley. Pământenii mi-au dăruit-o. De ziua ei, cei de la NASA, i-au făcut un costum de oaie astronaut.

Astăzi, vă voi povesti una din nenumăratele mele aventuri.

Terra, 2 septembrie 2154

La 3 ani de la primirea lui Starley, am revenit pe pământ pentru a-i vizita pe prietenii mei americani. Aceștia m-au impresionat și de data aceasta.

La sosire, pe aerodromul inter spațial, președintele Americii, Sarah Stone, împreună cu armata și cu familia lui Starley, ne-au întâmpinat.

Am venit să-mi susțin campania „Un extraterestru pentru fiecare”. Aceasta constă în integrarea lumii extraterestre pe Terra. Nu vă faceți griji! Noi, extraterestrii, vom veni cu gânduri pașnice.

- Salutare, marțian François! spune Sarah Stone.

- Salutări extraterestre, doamnă președinte!

- Cum a fost zborul tău? V-ați simțit bine? Cât a durat călătoria ta?

- Zborul a fost minunat. Dar a fost foarte lung. Iar la intersecția dintre galaxii un meteorit mi-a lovit nava.

- Oh... asta sună groaznic! Îi voi contacta pe cei de la NASA să mă informeze dacă vă pot ajuta cu un vehicul nou.

- Vă mulțumesc mult! Imediat după asta, un consilier mă informează că trebuie să ajung la Casa Albă pentru a-mi promova campania.

Casa Albă, Washington DC

Reporter BBC: - Marțian François, sunteți sigur că populația nu va fi afectată odată cu sosirea extraterestrilor?

François: - Din contră! Noi,

extraterestrii, suntem foarte prietenoși și vrem să vă cunoaștem de mult timp. Nu v-am face niciodată rău!

Reporter CNN: - Ce idei ai vrea să aplici odată cu ajungerea extraterestrilor pe pământ?

François: - Noi am dori să ne împrietenim și să nu ne tratați ca pe niște străini. Am vrea să ne implicăm în afaceri și să facem din Terra un loc mai vesel.

După o oră pământească.

Totul a decurs perfect!

Oamenii au părut interesați de ideile mele. Abia aștept să aflui hotărârea lor.

Aș vrea să vizitez, împreună cu Starley, Statuia Libertății din New York.

La ora 12BY-113... scuzați-mă, 19:25, am ajuns la Hotelul Terra. Starley a fost tare entuziasmată atunci când am ajuns în NY. A făcut o mulțime de poze. (Poate vi le voi arăta data viitoare...). Măine, la ora 8:44, trebuie să fiu gata de plecare.

Noapte bună!

Terra, 3 septembrie 2154

Am primit un mesaj S.O.S. de la sora mea RB50 (Joséphine). Nava ei a fost avariata în timpul unei misiuni de salvare. Ea se află în galaxia Anebell 1835 IR1916, la o distanță de 13,2 miliarde de ani lumină față de Pământ. Dar cu noul meu vehicul, voi ajunge acolo într-o zi; doar dacă Gaura Neagră din fața mea nu mă va opri.

După 7 săptămâni pămâtenesc.

Gata! Aici s-a încheiat totul! Nu am cum să mai ies de aici. Și... nici nu am fost la școală când ni s-a predat despre Găurile Negre.

Acum stau și mă gândesc la cât de folositoare mi-ar fi fost acea lecție. Dar vorbesc prea mult și uit de tot ce-i mai important; trebuie să ies cumva de aici.

În dreapta mea observ nava unui vechi amic. Este așa cum mi-o aduc aminte. Ruginie, cu bucăți care cad din aceasta. Da... el este prietenul

meu Roy. Nu vehiculul, ci venusianul din ea. Sau... cum îi mai spunem noi, R10B10.

Din senin, alarma de securitate pornește. Oare ce s-o fi întâmplat? Roy: - Hei, François, prietene! Cum o mai duci?

Oh, nu! Roy a intrat în navă! Tipic lui...

François: - Minunat! Sunt prins în această Gaură Neagră de o săptămână pământească!

Roy: - Vai! Nu pot crede! Cum o mai duce Starley?

François: - Oh... nu!

Roy: - Ce s-a întâmplat?

François: - Cred că Starley e pe Pământ!

Roy: - Ah... păi cred și eu. La cât te-ai mai distrat...

François: - Hai, gata cu glumele! Ajută-mă să scap de aici.

Roy: - Bine! Sunt venusian serios!

François: - Păi, hai!

Roy: - Unde?

François: - Am spus să mă ajuți să ieșim de aici!

Roy: - Ah... uitasem! Dar cred că știu cum am putea scăpa. Vezi acele stele? Fac parte din galaxia Anebell 1835 IR1916. Am putea ajunge acolo dacă așteptăm momentul potrivit.

François: - Și ce trebuie să facem?

Roy: - Oh... ni s-a predat asta la școala stelară, dar dacă cineva nu și-a învățat... Trebuie să așteptăm o gaură în Gaura Neagră. Știu că sună cam ciudat, dar asta este singura noastră scăpare.

Așa că am așteptat cu sufletul la gură gaura care ne-ar elibera. După 15 ore, radarul a depistat 15 găuri salvatoare.

Roy mi-a arătat o tehnică pe care a folosit-o de foarte multe ori. Extraterestrul acesta a prins experiență!

După un zbor minunat, în care doar Roy a vorbit, am ajuns la sora mea...

Joséphine: - Cât de mult v-a

luat...!

Roy: - Păi... e vina lui 2103B că a intrat într-o Gaură Neagră!

Joséphine: - Dar Starley?

Roy: - Asta l-am întrebat și eu pe fratele tău! E foarte îndrăgostit...

François: - Am să iau legătura cu nava mamă și poate se va ocupa să mi-o aducă.

Roy: - Perfect! Aș mai sta cu perfecta de Joséphine și cu uitucul de François, dar trebuie să plec. Pe curând!

François: - În sfârșit! Se pare că asta a fost tot. Sper să vă fi plăcut această peripeție, dragii mei marțieni!

(Riiing!) ... Se pare că e cineva la ușă... Curierul: - François 2103B?

François: - Da! Curierul: - V-a sosit oaia!

De undeva de prin galaxia NGC 6822.

Cu drag, François și Starley.

Reina GHEORGHITĂ
Clasa a VII-a

Culorile primăverii

Primăvara

Ghiociei

Clar de lună

Apus de soare

Copac înflorit

Fericire

Cristina DOBRIN
Clasa a VII-a A

Autoportret într-o oglindă spartă de Octavian Paler

„Autoportret într-o oglindă spartă”, scrisă de Octavian Paler, prezintă o operă autobiografică realizată într-un mod inedit și interesant, captând atenția cititorului cu structura și procesul creațional aparte.

Prin intermediul acestei cărți, autorul român ne prezintă povestea sa de viață în frânturi și amintiri înrădăcinate în colecția memoriei sale. Pornim alături de acesta într-o călătorie cu un scop unic și concis: aflarea sine-lui. Cine suntem? Ce ne este scris să fim? Cum ne formăm propriul destin și care este esența vieții noastre? Ce ne definește și ce este cu adevărat important? Toate acestea sunt întrebări al căror răspuns scriitorul încearcă să-l găsească și, în același timp, acestea sunt întrebări pe care ni le punem și noi de-a lungul lecturii. Cartea în cauză nu este doar un jurnal deschis

pentru public, o destăinuire personală, o confesiune a unui introvertit, ci o hartă psihologică și filozofică a misterele memoriei și a vieții, a deznădeșilor și nesiguranțelor umane, a nevoii de adevăr, de cunoaștere, de finitate.

Observăm aici momente ce l-au marcat pe autor, cum ar fi o simplă întâmplare din liceu, clipe frumoase cu o tentă dulce-amăruie de melancolie și feerie, pline de seninătate și naturalețe, figuri importante sau impunătoare ce l-au influențat și varietatea de lucruri și episoade ce l-au format ca bărbat, ca scriitor, ca persoană.

Această biografie reprezintă o călătorie personală în adâncul sufletului unui om simplu cu gânduri mărețe, ce a lăsat ceva în urmă prin opera sa, un om ce și-a definit menirea existenței chiar prin căutarea ei.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A

De pe băncile liceului, în închisorile comuniste

Începând din 1948, România a fost guvernată de un regim politic totalitar de tip stalinist, care avea ca scop distrugerea structurilor sociale existente, a vechilor elite politice și intelectuale dar și sovietizarea țării. Până în 1964 întreaga țară devenise o adevărată închisoare, în care Securitatea, înființată în 1948, i-a trimis pe foștii oameni politici și pe marii intelectuali ai țării, foști ofițeri, preoți, țărani, studenți și chiar elevi de liceu care au încercat să se opună într-un fel sau altul noului regim.

Comunismul s-a impus prin teroare, violență și crimă. Ceea ce l-a ajutat să reziste atâtea decenii a fost represiunea, asasinatul fizic și moral căruia i-au căzut victime toți cei care au avut curajul să se împotrivească.

Este și cazul celor 10 elevi de la Liceul Matei Basarab din București.

Realitățile dure din România și evenimentele din Ungaria din anul 1956 au declanșat o mișcare de rezistență a elevilor și studenților români, care au început să distribuie manifeste cu caracter anticomunist și antisovietic, de solidarizare cu revoluția din Ungaria, de condamnare a intervenției sovietice. Regimul comunist din România a reacționat și a luat măsuri drastice.

Pentru acești noi „dușmani ai poporului”, cei 2000 de elevi și studenți care s-au opus sovietizării țării, au fost date sentințe grele de până la 20 de ani de temniță grea, chiar dacă cei mai mulți dintre ei erau minori. La rândul lor, familiile acestor tineri

au suportat arestări, anchete și și-au pierdut locul de muncă. Pentru elevi au fost destinate două dintre cele mai cumplite spații carcerale: închisoarea Jilava și colonia de muncă Periprava. Ambele aveau regim de exterminare, cele mai eficiente instrumente fiind bătaia, tortura și înfometarea. Cei încarcerati au suferit torturi cumplite, atât fizice cât și psihice.

Între anii 1949-1964, închisoarea subterană (la 8 metri sub pământ) Jilava, „închisoarea morții”, a fost una dintre cele mai sângeroase și mai aglomerate temnițe comuniste. În celulele insalubre erau îngrămădiți între 50-120 de deținuți. Fiecare deținut de la Jilava avea un spațiu de aproximativ 30 cm. Noii veniți dormeau pe beton, „la șerpărie”, sub primul nivel de pa-

turi (piciuri) din cele trei existente, iar ferestrele celulelor erau închise cu obloane bătute în cuie. Prin tavanele boltite ale celulei picurau șiroaie de apă care acopereau tot pavimentul. Drept toaletă se foloseau două hârdaie mari, numite *tunuri*. Când gardienii intrau dimineața pentru a-i număra, întrebau întotdeauna: „N-ați mai murit, mă? Când aveți de gând să muriți?”

Nici la Periprava, care între anii 1959-1960 a găzduit mii de elevi, situația nu era mai bună. Era un iad pământesc, deținuților fiindu-le încercate limitele supraviețuirii umane. Comanda „La pe 5 și ține aproape” suna tăios în urechile fiecărui deținut.

Printre elevii care au fost condamnați din cauza faptului că au îndrăznit să se împotrivească regimului comunist îi amintim pe Sorin Bottez de la organizația „Avram Iancu”, Ion Baurceanu și Victor Paulian de la organizația „Liga Tineretului”, Ion Varlaam și Maria Cantacuzino de la fostul liceu „Caragiale”, precum și cei 10 băieți curajoși de la Liceul „Matei Basarab” și liderul lor, Mihai Stoica Olteanu.

Mihai Stoica Olteanu, al cărui bunic fusese arestat de comuniști, a înființat în 1954, pe când avea doar 12 ani, împreună cu alți trei colegi, o organizație școlară anticomunistă. Scriau și împărțeau noaptea manifeste anticomuniste. Manifestele aveau un conținut antisovietic: „Să plece rușii din țară”, „12 ani sunt de ajuns”, „Rușii afară”, „Limba rusă și marxismul să fie scoase din școli ca materiile obligatorii”. În 1956 organizația a devenit Frontul Eliberării Naționale și avea 12 membri, elevi premiați ai liceului. Au activat în cadrul Liceului Matei Basarab din București până în 1959, când au fost arestați după ce, în 1958, au împrăștiat manifeste în liceu, cu prilejul împlinirii a doi ani de la revoluția din Ungaria.

Securitatea a deconspirat repede autorii manifestelor. Testul de orientare profesională dat numai în Liceul „Matei Basarab” în anul școlar 1958-1959 a fost comparat cu scrisul de pe manifeste. Ulterior, s-a descoperit, la percheziția efectuată la domiciliul lui Mihai Stoica Olteanu, un

caiet al organizației care conținea statutul elaborat și votat în cursul anului 1957, precum și „procese-verbale” ale tuturor adunărilor, situația contribuțiilor financiare și alte documente. „Întrucât majoritatea membrilor organizației aveau diverse funcții în U.T.M. (n.b. Uniunea Tineretului Muncitoresc) - povestește Mihai Stoica Olteanu -, am ținut trei sau patru ședințe operative, cu un număr redus de participanți, chiar în incinta liceului, într-o cameră de la etajul întâi, care servea drept birou al organizației U.T.M. pe școală. De câte ori aveam ocazia, îmi făcea o deosebită plăcere să-mi lustruiesc pantofii cu steagul roșu al partidului comunist din biroul U.T.M.”

Deși în urma testului grafologic s-a aflat cine a scris manifestele, Securitatea nu i-a arestat imediat pe elevi, ci i-a lăsat până în apropierea examenului de bacalaureat, pentru ca efectul pedepsei să fie deplin, elevii neputând să-și termine studiile. Cei 10 elevi de la „Matei Basarab” au fost arestați în perioada liceului. Unii au fost luați de la teatru, alții de la ora de geografie, alții de la chioșc în timp ce își cumpărau un ziar. Mihai Olteanu a fost arestat printr-o diversiune. Acesta a fost chemat de către o fată la o întâlnire în apropierea spitalului Brâncovenesc, iar în momentul în care a ajuns a fost luat de doi securiști.

Procesul tinerilor din 20 august 1959 a fost public. Fiecare avocat al acuzaților a avut dreptul să-și susțină pledoaria în doar 5 minute, iar acuzații au avut la dispoziție și mai puțin. Sentințele s-au dat în absența acuzaților la 25 august 1959. Olteanu Stoica Mihai a primit 23 de ani muncă silnică și 10 ani degradare civică. Ceilalți membri din Lotul Matei Basarab au primit 15-20 de ani de muncă silnică și până la 10 ani de degradare civică, chiar dacă erau minori. Despre „grupul de la Liceul Matei Basarab”, s-a scris în Scânteia Tineretului în 1959 și 1960, membrii organizației fiind numiți „bandiți contrarevoluționari”.

Familiiile celor condamnați sau urmăriți au intrat de asemenea în vizorul Securității. Victor, fratele lui Mihai Stoica Olteanu era un elev

foarte bun la matematică, fusese până în acel moment la 13 olimpiade. După condamnarea lui Mihai Olteanu, lui Victor i-a fost interzis să meargă la orice fel de olimpiadă națională sau internațională. De asemenea, după susținerea examenului de admitere la Facultatea de Matematică, Victor Olteanu a fost tăiat cu o linie roșie de pe lista candidaților admiși. Știind că nu mai are nici un viitor, Victor a decis să se sinucidă, lăsând un bilet prin care își justifica fapta.

Ororile trăite sau văzute de tineri în lagărele comuniste i-au marcat pe viață pe unii dintre ei. Printre torționarii care au comis astfel de gesturi inumane îi amintim pe căpitanul Enoiu care a smuls părul din cap studentului Florin Caba, Ion Ficior care trecea cu calul peste deținuții aliniați pe jos, un alt torționar i-a smuls dinții din gură lui Alexandru Ivăsiuc și lista poate continua.

Acest calvar la care au fost supuși tinerii s-a terminat în aprilie 1964, când au fost eliberați datorită decretului de grațiere a deținuților politici dat de Gheorghe Gheorghiu Dej. O parte dintre ei au fost nevoiți să repete clasa a 11-a, deși în momentul arestării aveau mediile încheiate. Chiar dacă au făcut facultatea și au terminat cu note mari, găsirea unui loc de muncă a fost extrem de dificilă din cauza condamnărilor.

„La eliberare - scrie Alexandru Teodorescu în memoriile sale - am fost obligați să semnăm o declarație că nu vom spune unde am fost și ce am văzut. Noi însă, nu am fost spectatori, am trăit această tragedie. (...). Atât timp cât trăim, suntem martorii crimelor comunismului și avem datoria să le facem cunoscute. Amintirile noastre sunt documentele acelor vremuri.”

Bibliografie:

Oprea, Marius, *Șase feluri de a muri*, Ed. Polirom, Iași, 2009
<http://www.tvrplus.ro/editie-memorialul-durerii-o-istorie-care-nu-se-invalta-la-scoala-539123>

Răzvan ANDRIEȘ
Clasa a X-a D
Prof. Luminița COCIORBĂ
Foto: Cristi ȘERBAN, absolvent LIS

ELEVUL, PANOUL ȘI CRETA

Când vizitați Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighet, vă propunem să acordați mai multă atenție celor 1876 de nume înscrispionate pe pereții Sălii 71, dedicată Elevilor în detenție. În perioada 1948-1989 s-a înregistrat un procent de 2% de deținuți politici proveniți din rândul elevilor de liceu. Un caz special îl constituie Iulian Mugurel Călinescu, elev în clasa a XI-a la Liceul „August Treboniu Laurian” din Botoșani. Tânărul, de numai 16 ani, a pus pe jar Securitatea, din cauza mesajelor subversive lansate la adresa regimului ceaușist. Influențat de activitatea Sindicatului „Solidaritatea” din Polonia, despre care a aflat din transmisiunile postului de radio Europa Liberă, a considerat că este timpul să ia atitudine. Un fapt decisiv în declanșarea acțiunilor lui Mugur Călinescu a fost vizita de lucru a lui Nicolae Ceaușescu în orașul lui natal, la 1 iulie 1981. Liceanul scrie primele sloganuri anticomuniste cu cretă, pe panourile din zona centrală a orașului Botoșani, la 14 septembrie 1981. Redăm aici conținutul lor:

VREM DREPTATE ȘI LIBERTATE!

VREM DEMOCRAȚIE!

VREM HRANĂ!

VREM RESPECTAREA TUTOROR DREPTURILOR!

CETĂȚENI! NU MAI PUTEM ÎNDURA LIPSURILE ȘI MIZERIILE!

VREM RENĂȘTEREA SLOMR

SINDICATULUI LIBER AL OAMENILOR MUNCII DIN ROMÂNIA!

CETĂȚENI! TREBUIE SĂ FIM CONȘTIENȚI DE ROLUL NOSTRU ÎN SOCIETATE ȘI SĂ SPUNEM UN NU HOTĂRÂT STĂRIILOR DE LUCRU CE SE CONTUREAZĂ LA NOI!

ÎN POLONIA PRIETENĂ, OAMENII AU DOBÂNDIT O LIBERTATE REALĂ.

AU SINDICATE LIBERE: SOLIDARITATEA ȘI SOLIDARITATEA RURALĂ. ACESTEA LE REPREZIN-

TĂ CU ADEVĂRAT DREPTURILE, CHIAR DACĂ AU ACELEAȘI PROBLEME CA ȘI NOI!

Cerințele tânărului sunt, de fapt, dorințele întregului popor, care nu avea, însă, curajul să le mărturisească. Valori, precum: dreptate, libertate, democrație, respectarea drepturilor au fost scrise cu litere tipografice majuscule pe panourile de siguranță din jurul unui șantier, pe trotuar, pe asfalt. Astfel, militantul dorea să popularizeze ideea de solidaritate, care ar fi adus schimbări importante în viața concetățenilor săi.

Istoricul Marius Oprea, în lucrarea *Șase feluri de a muri*, subliniază importanța actului săvârșit de un elev înarmat cu o simplă cretă, care, prin puterea cuvântului, zguduie regimul comunist din România. Cercetătorul dă date exacte despre acțiunea de depistare și prindere a „terroristului”. 35.000 de oameni au fost supuși testelor grafologice și psihologice pentru identificarea autorului „porcărilor contra regimului”. Profilul realizat de psihologi indica o persoană cu studii superioare, un om inteligent. Gruparea operativă condusă de col. Hulubaș Constantin a reușit să-l prindă pe Mugur Călinescu în flagrant delict la 18 octombrie 1981, ora 0.45. Terroristul care a subminat autoritatea Securității nu era decât un tânăr de 16 ani îmbrăcat în costum de trening negru și teniși albi, după cum aflăm din dosarul intitulat *Elevul*, care se află în Arhiva Consiliului Național Pentru Studierea Arhivelor Securității. Dosarul cuprinde cele 9 inscripții fotocopyate de Securitate și stenogramele convorbirilor dintre „obiect” și părinții lui.

Securiștii nu doreau să transforme un copil în erou, de aceea l-au eliberat repede. Mama lui mărturisește că i-a fost adus acasă un alt copil. Mugur nu a vorbit despre perioada în care a fost închis, cu siguranță a fost torturat pentru a mărturisi că alți colegi au fost implicați în acțiune. Elevul a fost anchetat în libertate timp de o lună, efectuând vizite periodice la se-

diul Securității din Botoșani. Părinții au fost sfătuiți să-l educe să renunțe la ideile lui subversive, pentru că acest lucru îi va afecta viitorul. Pentru a fi mai convingători, la liceul la care studia Mugur s-a ținut o ședință în vederea exmatriculării lui. Tânărul reușește să-și termine studiile, însă visul lui de a face dreptate s-a năruit, Mugur s-a îmbolnăvit la doi ani după anchetă, de un cancer galopant. Rodica Uncescu, mama băiatului, susține că boala a survenit în urma iradierii. În timpul interogărilor, acuzatul a fost forțat să bea cafea, faptul este certificat de stenogramele Securității. Aconitina, substanța folosită de Securitate și în alte cazuri, i-a fost fatală tânărului. Marius Oprea consideră că acest act poate fi probat doar în urma deshumerii. Cert este că Mugur Călinescu și-a trăit ultimii ani de viață prin spitale: București, Timișoara, Iași, unde a și decedat.

Rodica Uncescu a dorit să se facă dreptate în cazul morții suspecte a fiului ei. Aceasta a întâmpinat dificultăți în obținerea dosarului lui Mugur Călinescu. Mama tânărului a fost surprinsă de faptul că pasaje întregi din dosar erau tăiate cu tuș negru și numerotarea paginilor a fost schimbată, ceea ce denotă sustragerea unor pagini din dosar. Singura alinare a mamei îndurerate este aceea că a obținut titlul de „luptător în rezistența comunistă” pentru fiul ei.

În fiecare an, de sărbătoarea Înălțării Domnului, se celebrează Ziua Memoriei, cu prilejul căreia au loc manifestații la Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighet, unde acte de curaj, ca cel al lui Iulian Mugurel Călinescu, sunt apreciate.

Bibliografie:

Oprea, Marius, *Șase feluri de a muri*, Ed. Polirom, Iași, 2009

<http://www.tvrplus.ro/editie-memorialul-durerii-o-istorie-care-nu-se-invata-la-scoala-527003>

Ana Maria COSTIN (XII D)
Prof. Gabriela PRICOP
Foto: Cristi ȘERBAN absolvent LIS

-CRONICĂ DE CARTE-
Orologiul fără ore
de Ana Blandiana

Astfel mi-a fost întotdeauna

Sufletul de apoi:

Mult mai speriat de nemurire

Decât de moarte.

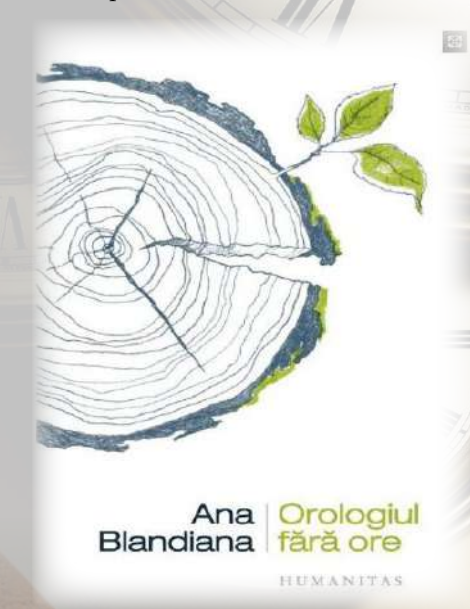
- Eretic

Prin ce se deosebește poetul de omul banal? Probabil nu doar prin faptul că își pierde timp prețios din viață scriind versuri, ci și prin acela că este capabil să observe lucruri pe care noi, toți ceilalți, suntem prea ocupați, prea prinși și azvârliți în acest haos contemporan pentru a le vedea.

Poeta Ana Blandiana este dovada vie că, pe lume, frumusețea, sensibilitatea și subtila doză de nebunie necesară oricărui artist adevărat încă mai sunt capabile să răzbată în fața invaziei tehnologiei.

Născută pe plaiuri bănățene, în Timișoara, la 25 martie 1942, Ana Blandiana (nume literar al Otiliei-Valeria Coman) este o luptătoare, mai întâi, pentru că a venit pe lume în mijlocul unor momente de răscruce pentru poporul român – Al Doilea Război Mondial – iar apoi, pentru că a fost persecutată de regimul comunist, tatăl ei fiind declarat chiabur, urmând ca ea să fie nevoită să lucreze pe un șantier de construcții. Nu știm dacă greutățile prin care a trecut, sau firea

ei perseverență și hotărâtă au făcut-o să își dorească întotdeauna mai mult de la ea însăși, dar cert este că poeta, prozatoarea și eseista Ana Blandiana a devenit cunoscută atât în întreaga Europă, cât și în Asia, datorită talentului și ușurinței cu care așterne cuvintele pe hârtie.

Apărut în anul 2016, cel mai recent volum al său de versuri – *Orologiul fără ore* – este alcătuit din 56 de poezii, compuse sub forma a 56 de metafore, după cum sugerează titlurile: Flux, Boală, Interior, Mesajul, Reziduuri, Un joc, Insectar, etc. Prin acestea, poeta dorește să ne avertizeze asupra faptului că granița dintre aparență și esență este una cât se poate de fragilă și de înșelătoare – în mare, este vorba despre o tristețe pură, dar și despre o seninătate și o împăcare cum rar ne mai este dat să întâlnim. A-și pune sufletul pe tavă este expresia care ar defini-o cel mai bine, întrucât fiecare strofă, vers, cuvânt reprezintă o frântură de viață din care picură emoție și sete de adevăr.

Despre relația ei cu scrisul, Ana Blandiana susține că o poezie îi aparține, literalmente, abia atunci când alți oameni încep să se identifice cu ea, iar, cu aceasta, misiunea poetului se încheie definitiv.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D

KAZUO ISHIGURO SCRIITOR INTERNAȚIONALIST

Kazuo Ishiguro s-a născut în 1954 la Nagasaki. La vârsta de șase ani părăsește împreună cu familia Japonia și se stabilește în Anglia, unde își face studiile la University of Kent at Canterbury și University of East Anglia. Debutează cu romanul „Amintirea palidă a munților” în 1982. „Un arist al lumii trecătoare” publicat în 1986 este nominalizat la Booker Prize. Romanul „Rămășițele zilei” îi aduce în 1989 mult râvnitul premiu. Cel mai cunoscut roman al său este „Să nu mă părăsești”, publicat în 2005,

nominalizat la Booker Prize, National Book Critic Circle Award și Arthur C. Clarke Award și inclus pe lista celor mai bune cărți ale anului de „The New York Times”. Japonezul Kazuo Ishiguro se înscrie în rândul scriitorilor internaționaliști, alături de indianul Salman Rushdie sau chinezul Timothy Mo, care aleg să scrie despre culturile lor în limba engleză.

Prof. Gabriela PRICOP

-CRONICĂ DE CARTE- Să nu mă părăsești de Kazuo Ishiguro

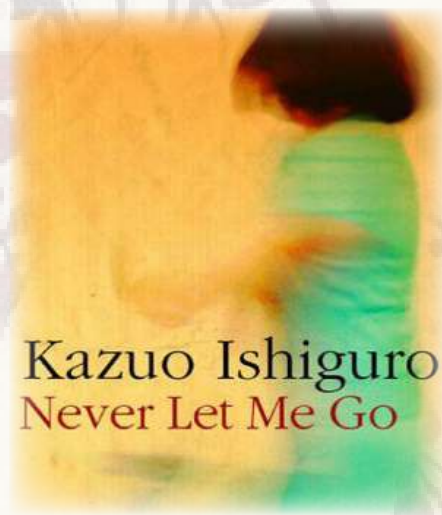
Ceva despre ... clonare

Toți am auzit despre clonare, iar Dolly este cu siguranță cea mai cunoscută ovină din istoria omenirii. Cu acest tip de progres științific, imaginația tuturor, și cu atât mai mult a scriitorilor, prinde aripi.

Dar ce înseamnă, de fapt, clonarea? Fenomen facil și frecvent în lumea vegetală dar complex și rar în cea a animalelor, clonarea se reduce simplu la crearea unui organism identic cu unul deja existent.

În clonare, timpul nu pornește de la zero, ci de la momentul „2n”, cel în care celula a fost recoltată din respectiva ființă, având în memoria sa întregul ei istoric și moștenind toate problemele acesteia.

În prezent, un scenariu precum cel descris în romanul *Să nu mă părăsești* este nefezabil, din punctul de vedere a ceea ce poate face știința. Dincolo de discuțiile de factură etică și morală pe care le generează un astfel de subiect, este nevoie de o evoluție spectaculoasă a științei pentru a elimina problemele generate de clonare.

Cartea prezintă povestea personajului Katie H. și a prietenilor ei. Aceștia se confruntă cu probleme cla-

sice, relativ obișnuite precum certuri, triumphiuri amoroase și secrete nevinovate. Dar normalitatea aparentă a existenței lor este anulată de faptul că aceștia, în esență, sunt orice altceva decât tipici. Protagonștii, împreună cu alte sute de indivizi, sunt de fapt clone create cu scopul de a dona organe oamenilor „normali”, trupuri dezumanizate, exploatate pentru binele societății. Acest proiect de o etică îndoielnică a început cu ani în urmă, după război, din cauza multitudinii de probleme medicale apărute. Din diferite motive, poate din ignoranță, poate ca să atenueze sentimentul de vină, unii oameni negau chiar și faptul că aceste sosii ar avea suflet. Moralitatea experimentului a dus la multe probleme și dezbateri dar, indiferent de concluzie, acesta era mult prea benefic și comod să fie anulat, așa că „donatorii” au devenit umbre ale vieții cotidiene, idei ambigue, nume șoptite.

Clonele au fost create în laboratoare, cu ajutorul ADN-ului donat de alți oameni, și crescute în instituții

asemănătoare căminelor, precum Hailsham. Copiii, pregătiți să devină donatori la maturitate, educați de îngrijitorii lor și uitați de lumea exterioară, conviețuiau și se bucurau de micul lor univers în care li se permitea un gram de normalitate. Aici, Katie H. a des-

coperit prietenii și iubiri descrise de autor cu sensibilitate.

Personajele se confruntă cu dificultățile unei vieți anormale în care au fost forțați să trăiască, se agăță de orice sentiment familial, uman pe care îl pot descoperi și de orice spe-

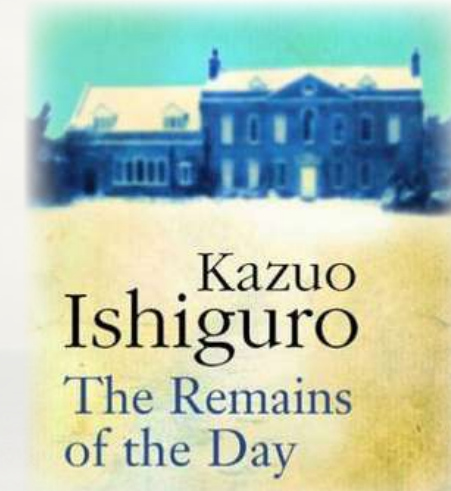
ranță la libertate și fericire.

Acest roman ne trimite pe un drum plin de emoție și de noi descoperiri despre sine, despre iubire și prietenie, despre fragilitatea umană și puterea de a scrie un destin.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A

Rămășițele zilei de Kazuo Ishiguro

Nu știu care este modalitatea prin care vă alegeți voi cărțile pe care le citiți. Pe mine, recunosc, m-a determinat să citesc acest roman faptul că autorul a obținut, în 1989, Booker Prize.

Eroul din „Rămășițele zilei” este majordomul Stevens, prin ale cărui memorii, Kazuo Ishiguro reconstituie atmosfera din Anglia interbelică. Majordomul este în slujba lordului Darlington, în a cărui reședință este organizată conferința internațională „neoficială” la care participă delegați din Statele Unite ale Americii, Franța, Germania și Anglia, cu scopul de a revizui deciziile luate în legătură cu Germania la Versailles. Pentru personajul central, „demnitatea” este o condiție sine qua non a ocupației lui, însă această calitate îl împiedică să-și exprime sentimentele sau să dea importanța cuvenită unor evenimente din viața personală.

În acest roman, Kazuo Ishiguro parodiază lupta clasică dintre „rațiune și simțire” care îi răpește lui

Stevens dreptul la fericire. Protagonistul recunoaște că cele mai plăcute momente din viața lui erau cele petrecute în companiei domnișoarei Kenton, intendentă, bând ciocolată caldă și discutând probleme profesionale în fiecare seară, în camera ei. Stevens refuză să-și dezvăluie sentimentele față de ea, considerând acest act o abatere de la conduită.

Relația stăpân-majordom este atât de strânsă, încât slujitorul aplică deciziile luate de stăpân, chiar dacă nu-i împărtășește ideile. Un exemplu elocvent este cel al concedierii celor două cameriste pentru că erau evreice. Această măsură a fost aspru criticată de domnișoara Kenton, care a amenințat că își dă demisia, dar Stevens nu a intervenit, pentru a nu-și supăra stăpânul. Atitudinea pro nazistă a lordului Darlington este motivată de dorința acestuia de a reprezenta interesele statului englez. Centrul lumii se mută la Darlington Hall, unde se iau decizii importante. O altă întrevvedere la care participă Herr Ribbentrop, ambasadorul Germaniei, îl reține pe James să-și exprime opinia asupra cererii în căsătorie pe care a primit-o intendentă, cu toate că ea insistă să-și spună părerea. A fost ultimul subiect pus în discuție de domnișoara Kenton, care realizează că pentru majordom, mai presus de orice este profesionalismul. Mersul istoriei îi dă dreptate reprezentantului Statelor Unite ale Americii care conchidea că deciziile politice nu sunt pentru amatori ca lordul Darlington. După război, acesta a fost considerat trădător și acest lucru i-a grăbit sfârșitul. Stevens își dă seama că nu și-a trăit propria viață, că până și greșelile comise nu sunt ale lui, ci

ale stăpânului său.

Aceste evocări sunt prilejuite de excursia de șase zile, pe care Stevens o întreprinde cu Fordul domnului Farraday, noul stăpân, pentru a ajunge la Weymouth, unde locuia domnișoara Kenton, doamna Benn după căsătorie. Scrisoarea primită de la ea, în iulie 1956, îi lasă impresia că mariajul ei este în impas, astfel că Stevens găsește pretextul perfect pentru a o căuta: oferirea postului de intendentă. Reîntâlnirea îi spulberă orice speranță, doamna Benn îi mărturisește că a ajuns să-și iubească soțul cu care s-a căsătorit doar pentru a-l pedepsi pe el. Majordomul impecabil constată că era „prea târziu” să mai schimbe ceva, chiar și o mărturisire era tardivă și fără rost. Ce putea să mai facă era să se bucure „de ce a rămas din zi” și de ce nu, din viață.

Romanul este o comedie de moravuri prin care autorul ridiculizează conduita ideală a gentlemanului englez în slujba căruia era Stevens și al cărui comportament îl adoptă. Majordomul consideră că argintăria lustruită poate influența deciziile luate în cadrul întrevederilor ce au loc la reședința stăpânului său. Un alt episod comic este cel în care Stevens este surprins de domnișoara Kenton citind un roman de dragoste, pe care acesta îl ascunde motivând că citește doar pentru a-și îmbunătăți exprimarea.

Povestea de dragoste este trecută în plan secund și în cadrul filmului ecranizat de James Ivory în 1993 cu Emma Thompson și Anthony Hopkins în rolurile principale. Filmul a avut 8 nominalizări la Oscar, 5 nominalizări la Globul de Aur și o nominalizare la Premiile BAFTA în 1994.

Prof. Gabriela PRICOP

-CRONICĂ DE CARTE-

Un artist al lumii trecătoare de Kazuo Ishiguro

Acțiunea romanului se desfășoară în perioada imediat următoare încheierii celui De al Doilea Război Mondial, într-un oraș din Japonia al cărui nume autorul nu-l divulă. Masuji Ono, eroul central, era un pictor celebru înainte de izbucnirea ultimului mare război. Pentru redarea firului epic, scriitorul îmbină acțiunile prezente, datate cu precizie, cu rememorările lui Ono. Opera oferă prilejul de a prezenta mentalitățile nipone: aflăm despre „licitațiile de prestigiu” organizate pentru vinderea unei case, despre recurgerea la harakiri în caz de dezonoare, despre tratativele care se duc pentru a se încheia o căsătorie: familiile celor doi tineri angajau câte un detectiv care investiga trecutul viitorilor soți, urma apoi schimbul de fotografii pentru ca, în cele din urmă, să se organizeze petrecerea de miiai, când pretendentul întâlnea mireasa și pe ceilalți membrii ai familiei. Noriko, fiica cea mică a lui Ono respectă tradiția ceremonialului de căsătorie. Tânăra de 26 de ani este îngrijorată din cauza tratativelor de căsătorie cu Jiro Miyako, eșuate. Setsuko, sora ei mai mare, insinuează că vinovat este tatăl lor și activitatea lui propagandistică și îl sfătuiește pe acesta să ia toate măsurile necesare pentru a duce la bun sfârșit negocierile de căsătorie cu Taro Saito. Artistul realizează că fiica lui cea mare este influențată de ideile soțului ei, Suichi, care îi face răspunzători pe cei mai în vârstă de tragedia tinerei generații. Pictorul nu înțelege de ce oamenii îl condamnă pentru opera lui, care înainte era atât de apreciată. Artistul consideră că nu trebuie să-ți fie rușine de greșelile făcute, recunoașterea lor constituie un act de demnitate.

„Un artist al lumii trecătoare” este un roman de formare, Ono evocă figura tatălui său care îl convoca la „ședințele de afaceri” considerând că pictura nu este o carieră onorabilă pe care să o îmbrățișeze Masuji. Decizia tatălui său de a-i arde lucrările l-a ambiționat pe tânărul pictor. Perioada petrecută la maestrul Takeda o

fost foarte grea și i-a amintit de aversivismul tatălui său că artiști trăiesc în mizerie și sărăcie și că sunt atrași de toate tentațiile vieții. Personalitatea care i-a marcat fundamental formarea a fost, fără nicio îndoială, profesorul Seiji Moriyama, care l-a îndrumat timp de șapte ani. Perioada petrecută la vila acestuia îi trezește lui Ono

amintiri plăcute. De la sensei, artistul moștenește multe dintre frazele și expresiile care au ajuns să-l caracterizeze și să-l facă celebru în rândul studenților săi, care-l ascultau la localul Migi-Hidari. Mori-san era conștient că un artist veritabil se desprinde de profesor și dă o tușă personală operelor sale, însă direcția adoptată de Ono era o „trădare” categorică. Profesorul l-a avertizat pe Ono că subiectele pe care le tratează sunt periculoase, dar discipolul considera că nu trebuie să rămână „un artist al lumii trecătoare”, că pictorul nu trebuie să se retragă undeva și să perfecționeze imagini de gheșe, ci trebuie să realizeze opere cu impact politic și social. Această schimbare de atitudine intervine în urma vizitei într-un cartier periferic al orașului care-l va inspira să realizeze tabloul „Suficientă”. Lucrarea contestată de sensei prezenta antitetic societatea japoneză: într-un prim cadru trei tineri care purtau zdrențe stăteau în fața unei case modeste și țineau bețele în pozițiile clasice de luptă kendo,

în celălalt registru trei bărbați veseli, bine îmbrăcați, care beau într-un bar. Contrar canoanelor artistice, tabloul era însoțit de mesaje: erau condamnați bogații care se complăceau în „Suficientă”, iar săracii declarau: „Dar tinerii sunt gata să lupte pentru demnitatea lor.” O altă variantă a tabloului numită „Cu ochii ațintiți în zare” era clar o invitație la agresivitate: tinerii săraci erau înarmați: doi purtau puști cu baionetă, iar al treilea cu sabia scoasă arăta spre statele din Asia, mesajul lor era o declarație clară de război: „Nu mai e timp pentru discuții lașe. Japonia trebuie să meargă înainte”, bărbații eleganți erau preocupați, de data aceasta, de găsirea unei soluții. Pentru aceste tablouri, Masuji Ono primește, în 1938, premiul Fundației Shegeta, dar această performanță nu-i trezește sentimentul de triumf, de împlinire profundă. Fericirea reală o trăiește când se hotărăște să-și viziteze profesorul, când artisa se oprește pe un deal din apropierea vilei și mănâncă portocale, abia atunci realizează valoarea operei sale. Războiul îi anulează această fericire, determinându-l să se autopedepsească prin renunțarea la pictură.

Kazuo Ishiguro scrie despre societatea japoneză divizată în două tabere: tânăra generație care acceptă foarte ușor stilul de viață american, reprezentantă de Ichiro, nepotul lui Ono, atrasă de filmele americane, de mâncarea fast-food și tabăra bătrânilor chinuți de vina purtării unui război, care a lăsat țara în ruine, reprezentată de Ono. Bătrânul îi explică nepotului său că războiul i-a afectat și pe tineri și pe bătrâni deopotrivă, că și el a avut de suferit în urma războiului cărui i-au căzut victime fiul și soția. De aceea, toți trebuie să uite greșelile și să contribuie la renașterea Japoniei.

Romanul este o pledoarie a principiului „artă pentru artă” și un avertisment asupra pericolului generat de arta pusă în slujba unei idei.

Prof. Gabriela PRICOP

-CRONICĂ DE FILM-

Lion - Saroo (drumul spre casă)

Cu siguranță una dintre cele mai reușite povești pe care le-a avut de oferit cinematografia mondială a anului 2016, Lion este un film care uimește prin neverosimilitatea întâmplărilor și prin faptul că dă de gândit asupra lucrurilor cu adevărat importante din viață.

Saroo este un băiețel de 5 ani care trăiește într-un sat sărac din exotica, dar, în același timp, conformista Indie a anilor '80, alături de mama, sora și fratele lui mai mare, Guddu. Într-una din zile, în mod accidental, Saroo se pierde de fratele său și nimereste singur într-un tren de mărfuri care îl poartă preț de 1000 de mile, până în Calcutta. Nefind capabil să vorbească bengaleza și neștiind numele locului său natal, copilul nu mai are nicio șansă să se întoarcă acasă. După ce petrece un timp în gara insalubră din Calcutta, alături de alți copii ai străzii, Saroo este dus la un orfelinat, iar, de acolo, adoptat de către un cuplu de australieni, dispus să îi ofere băiatului o nouă viață, în Tasmania. După 25 de ani, Saroo devine un bărbat în toată firea care are tot ce și-ar putea dori un om pe lume, dar simte că un gol ce nu a reușit să se umple niciodată încă arde mocnit în sufletul lui, iar acesta se rezumă la un singur

cuvânt: acasă. Din acest moment și până la final, filmul împletește o poveste de iubire, cu una de căutare și de regăsire a unei vieți autentice, într-un

vârtej de sentimente alcătuit grație unei sensibilități regizorale ieșite din comun.

Câștigător al unui premiu BAFTA și al unui Capri, nominalizat la Oscar și la Globul de Aur, Lion ne arată cât suntem de superficiali și de slabi în această goană nebună a vieții și faptul că pierdem din vedere lucruri esențiale, fără de care fericirea nu ar

putea exista, cum ar fi căldura și protecția propriului nostru cămin.

În câteva cuvinte, Lion este o călătorie care te poartă, cu totul, într-o lume fascinantă, dureros de reală; exact ca eroul, începi să te regăsești având viziuni dintr-un trecut pe care îl trăiești alături de el, făcând conexiuni emoționale puternice, rememorând locuri și amintiri greu de uitat. Fie că vrei sau nu, devii o parte importantă a fiecărei secvențe, pentru că este aproape imposibil ca filmul să nu te atingă. Și unde mai punem că este bazat pe o poveste reală? În India, o țară cu peste un miliard de locuitori, există, la tot pasul, copii care nu primesc educație și, din această cauză, sfârșesc în mâinile unor oameni fără inimă, care îi folosesc. Cazul lui Saroo este unul fericit, care a supraviețuit acestei situații și care a inspirat, într-un mod fantastic, crearea unei povești demne de a fi urmărită chiar și de cel mai pretențios cinefil.

Cea mai bună parte a acestei pelicule este, fără doar și poate, finalul care nu ne lasă nicio secundă să ne îndoim că Dumnezeu există.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a XII-a D

-CRONICĂ DE CARTE-

Copila de zăpadă de Eowyn Ivey

Romanul „Copila de zăpadă” este o rescriere a basmului rusesc „Sne-gurocika”. Firul epic este asemănător. Mabel, soția lui Jack, fermier din Pennsylvania, nu poate depăși pierderea prematură a copilului lor. Această întâmplare nefericită o determină să-i propună soțului ei să se mute în Alaska. În anii 20 statul le permitea coloniștilor să devină proprietari pe terenul pe care se așezau. Jack muncește din greu să defrișeze terenul necesar pentru agricultură, în timp ce Mabel îngrijește coliba construită de soțul ei. Nici în sălbăticia de pe râul Wolverine, Mabel nu-și găsește liniștea, simte că se înstrăinează și mai mult de Jack. Viața lor se schimbă la prima ninsoare, când cei doi soți fac împreună o fetiță de zăpadă, căreia Jack i-a sculptat chipul, iar Mabel i-a înroșit buzele cu zeamă de merișor sălbatic, i-au făcut păr din iarbă galbenă sălbatică și i-au pus fular și mănuși roșii. Peste noapte se întâmplă ceva ciudat, în locul fetei de zăpadă rămânând doar un morman de zăpadă. Mabel crede că fetea de zăpadă a prins viață din dorința ei de a avea un copil. Ideea ei e întărită de apariția unei fete blonde care purta haină albastră, căciulă de blană de jder, mănușile și fularul roșii. Fetea era însoțită de o vulpe roșie. Faina, copila de zăpadă, îi arată lui Jack locul în care poate să vâneze un elan a cărui carne le era necesară pentru a se hrăni pe timpul iernii. Existența fetei era

pusă la îndoială de George și Esther Benson, prietenii lor.

Mabel își amintește de povestea pe care i-o citea tatăl ei în copilă-

rie despre fetea de zăpadă și îi scrie Adei, sora ei, să-i trimită cartea. Mabel uitase un aspect: cartea era scrisă în limba rusă și, de fapt, ea nu o citise niciodată, doar se uitase la ilustrații. Ada știa că sora ei nu va reuși să citească în limba rusă și de aceea a apelat la Arthur Ransome, un cercetător care studia basmul, să-l traducă. Mabel nu-și mai amintea finalul poveștii. Din scrisoare află că toate variantele basmului se termină cu topirea fetei din cauza Soarelui sau a dragostei sau cu dispariția ei. Însă, Ada crede că

Mabel poate schimba finalul poveștii. Vraja poveștii e ruptă de Jack care îi spune secretul fetei: tatăl Fainei a murit în munți și el l-a înmormântat. Așadar, Faina nu poate fi Crăiasa Zăpezii. Cei doi soți se bucurau de prezența fetei în timpul zilei, însă nu rămânea niciodată peste noapte în coliba lor și la venirea primăverii dispărea, pentru a se întoarce la prima zăpadă. Fetea le însenina zilele. Mabel se reapucă de desenat îndeplinind cele mai ciudate dorințe ale Fainei. Cea mai grea încercare a constituit-o desenarea unui fulg de zăpadă, care nu se topea în palma fetei. Așa s-au scurs șase ani și Faina a crescut. Fetea se transformă într-o tânără frumoasă de care se îndrăgostește Garrett, fiul Bensonilor. Inițial, Mabel și Jack nu sunt de acord cu această relație, însă, realizează că nu pot hotărî ei soarta Fainei. Cele două familii organizează o nuntă frumoasă tinerilor. Faina apare la nuntă într-o rochie realizată de Mabel, la care ea a adăugat penele unei lebede albe pe care ea o vânașe. Renunțarea la viața din sălbăticienie este o încercare grea pentru Faina. Viața ei se schimbă radical, devenind soție și mamă.

Va reuși Mabel să schimbe finalul poveștii și să o mențină în viață? Rămâne să aflați dacă citiți această poveste impresionantă.

Prof. Gabriela PRICOP

-CRONICĂ DE CARTE-

Opiniile unui clown de Heinrich Böll

Am decis să citesc această carte imediat după ce mi-a sărit în ochi titlul. Eram convinsă că „Opiniile unui clown” nu pot fi decât interesante. Nu m-am înșelat. Heinrich Böll m-a captivat și nu am mai lăsat romanul din mână până nu l-am terminat. Clownul-narator este Hans Schnier, un artist german, care prezintă realitățile sociale de la sfârșitul celui de-al doilea Reich și din perioada postbelică. Deși este doar un bufon, Schnier realizează o critică virulentă a instituțiilor germane și a reprezentanților acestora. Nefericirea, cauzată de pierderea persoanei iubite, Marie, îi afectează prestația artistică, ajungând să fie condamnat pentru cel mai grav păcat pe care-l putea comite un clown, adică să trezească milă. Arlechinul nefericit și beat nu mai reușește să-și țină reprezentațiile din cauza unui accident suferit și i se anulează spectacolele. Este nevoit să se întoarcă în orașul natal, Bonn. Hans introduce în scenă, rând pe rând, persoanele care i-au marcat existența. Tehnica folosită de clown, pentru a-și împărtăși „opiniile”, este convorbirea telefonică. Prima persoană sunată este mama lui, pe care nu o putea ierta pentru că a determinat-o pe fiica ei, Henriette, să se înroleze la apărarea antiaeriană, trimițând-o astfel la o moarte sigură. Mama lui considera că toți copiii ei erau datori să lupte pentru apărarea „sfântului pământ german” de invazia yankeilor evrei. Ce-l deranjează pe măscărici este ușurința cu care doamna Schnier renunță la convingerile ei, după terminarea războiului a devenit președinta Comitetului Central al Asociațiilor de Luptă pentru Atenuarea Deosebirilor de Rasă. Mama și fiul nu reușesc să se împace, pentru că doamna Schnier, o femeie bogată, care primește străini în casa ei și-i întreține, nu vrea să-și ajute financiar fiul aflat în impas. Hans povestește că mama lui, o zgârcită notorie, nu a vrut să înlocuiască șaptele de roșu care a fost ars, în tentativa lui de a scăpa de cărțile de joc, ca-

re-i amintea de Henriette. Ruptura de părinți s-a produs deoarece ei nu doreau să-l susțină în decizia lui de a fi un clown și nu un artist școlit.

Hans a refuzat să susțină examenul de bacalaureat, deși avea atunci douăzeci și unu de ani, și a plecat să-și trăiască visul alături de Marie Derkum, singura femeie pe care o va iubi. Ea a fost sursa succesului în carieră, atâta timp cât i-a fost aproape, cât și cauza „decadenței artistice”, după ce

l-a părăsit. Marie a acceptat o relație, în afara căsătoriei, cu un protestant, chiar dacă ea era catolică. Iubirea celor doi tineri nu a reușit să depășească barierele dogmatice și Hans este părăsit de Marie care avea nevoie să respire mai mult „aer catolic”. Clownul este sigur că decizia ei a fost influențată de membrii cercului pe care Marie îl frecventa: Sommerwild, Blothert, Fredebeul, Kinkel și Heribert Züpfner. Suferința lui Hans nu poate fi atenuată de nimic și de nimeni. Gândul că Marie face aceleași lucruri, pe care le făcea cu el, cu Züpfner, cu care s-a căsătorit, îl înnebunește, iar faptul că tinerii căsătoriți își petrec luna de miere la Roma este privit ca o răzbunare.

Hans a plimbat-o pe Marie prin marile orașe ale lumii, însă Roma era orașul interzis, era locul aflat sub jurisdicția Papei. Pentru Schnier rămâne un mister motivul pentru care a fost părăsit de Marie, deoarece el a fost de acord să se convertească la catolicism și să-și boteze copiii în rit catolic. Insistența ei de a avea un document scris l-a jignit, de aceea n-a plecat să o caute când l-a părăsit. Acum, dorea să lupte pentru a o câștiga. Știa că-i va rămâne fidel toată viața și că nu va mai putea iubi altă femeie, deși aprecia că Monika Silvs i-a făcut cumpărăturile și i-a cântat la telefon o mazurcă de Chopin pentru a-i îmbunătăți starea sufletească.

În starea deplorabilă în care se afla, clownul primește vizita tatălui său. Spera că-l va ajuta, măcar pentru un an, când ar fi fost capabil să reia antrenamentele și să-și susțină spectacolele. Hans mai avea doar o marcă în portofel. I-a mărturisit acest lucru tatălui său, care se număra printre bancherii orașului, însă nici suferința fizică, nici cea sufletească nu-l înduplecă să-i ofere ajutorul. Pentru bătrân era un lucru grav ca banii lui să fie cheltuiți de un clown. Hans își amintește că problemele lui financiare erau rezolvate fie de bunicul lui, care îi făcuse cadou apartamentul, fie de fratele său Leo, dar de data aceasta nici pe ajutorul lui nu se mai putea baza. Spre surprinderea familiei, Leo s-a convertit la catolicism și studia pentru a deveni teolog. Hans insistă ca fratele lui să-l viziteze pentru a-i alina suferința sufletească, dar Leo nu vrea să încalce regulile de dragul fratelui său.

Hans înțelege că doar arta îl mai poate salva și hotărăște să plece la gară să cânte acolo pe scări. Era începutul lui martie și Carnavalul îi oferea posibilitatea de a rămâne în anonim, un profesionist printre amatori.

Prof. Gabriela PRICOP

-Cronică de film- Fata cu cercei de perla

Filmul reprezintă ecranizarea romanului *Fata cu cercei de perla*, scris de Tracy Chevalier, care a avut ca sursă de inspirație misterioasa pictură cu același nume a pictorului olandez Johannes Vermeer. Regizat de Peter Webber, filmul a fost lansat pentru prima oară în Statele Unite pe 9 ianuarie, în 2004, având 3 nominalizări Oscar, 2 nominalizări Globul de Aur și 2 nominalizări Academia Europeană de Film.

Rolul principal este jucat de Scarlett Johansson, ea fiind cea care dă viață personajului principal - Griet, o tânără în vârstă de numai 17 ani, care trebuie să muncească pentru a-și întreține familia, după ce tatăl său este orbit de o explozie. Se angajează ca servitoare și pe parcurs devine și muză a stăpânului, Johannes Vermeer, rol interpretat în film de Colin Firth. Acesta este un pictor profesionist ce asigură bunăstarea familiei prin vânzarea tablourilor sale, pentru a căror finalizare sunt necesare luni de zile. Observând intuiția lui Griet în ceea ce privește culorile și lumina, o va atrage

încet către el și către misterioasa lume a picturii. Va reuși ea să se adapteze la noul mediu sau nu, rămâne de văzut.

Actorul Cillian Murphy ni-l prezintă pe Peter, fiul măcelarului din oraș, un băiat simplu care se îndrăgostește

de frumoasa Griet. Va accepta Griet să evadeze din lumea în care tocmai a pătruns, lăsându-se ajutată de Peter?

Vermeer nu este singurul care își dă seama că Griet îi oferă inspirația necesară, ci și soacra sa, Maria Thins, o femeie materialistă și vicleană, care va încuraja relația dintre cei doi, deși acesta era căsătorit cu Catharina. Se va lăsa faimosul pictor condus de instincte sau va rămâne fidel soției, doar filmul ne poate destăinui această alegere.

Filmul reprezintă o incursiune în lumea artei pictorului olandez Johannes Vermeer, aducând în fața publicului povestea tabloului *Fata cu cercei de perla* (1665), unul din cele mai cunoscute tablouri ale artistului.

Película redă, prin chipul și sensibilitatea actriței principale, forța de expresie a picturii, creând o punte între istorie și ficțiune, suscitând interesul pentru artă.

Claudia OPREA
Andreea DIACONU,
Clasa a X-a D

Familia tradițională /vs/ Familia modernă

Cred că ne putem pune de acord că lumea în care trăim este într-o continuă transformare. Multe s-au schimbat în ultimii douăzeci de ani și cine știe câte se vor mai schimba în următorii. Modul în care vorbim, în care ne comportăm, ce ni se pare normal și ce nu, interesele noastre, stilul de viață și viziunea noastră asupra lucrurilor din jur, toate acestea variază și pot fi foarte diferite în cazul părinților noștri. Aici apare conflictul de generații, raportul dintre ce vrem și ce ni se oferă, ce avem și la ce aspirăm, diferența dintre familia tradițională și cea modernă.

Bineînțeles că, fiind adolescenți în societatea cotidiană, dorim cât mai multă libertate fizică cât și spirituală. Simțim nevoia să descoperim, să ne exteriorizăm, să fim înțeleși și să ne simțim stăpâni pe sine. Avem alte idei și facem alte alegeri ce țin în același timp de personalitatea fiecărui

dar și de ideologia modernă a timpurilor noastre. Suntem influențați de lumea în care trăim în diferite moduri. O variantă de familie modernă în aceste condiții ar fi cea în care părerile tuturor contează, în care unele concepte puțin mai neobișnuite sunt acceptate, în care există mai multă permisibilitate. Elemente constitutive, judecate în mod corect și obiectiv, prezintă și părți bune dar și părți proaste, acest lucru fiind discutabil.

Familia tradițională este în esență cea cu roluri predefinite și rigide. Părinții sunt cei ce iau deciziile, cei care își asumă toate responsabilitățile și hotărăsc cursul lucrurilor. Cu o tentă mai autoritară, rutina familială prezintă alte norme și o ierarhie a importanței părerilor și ideilor mai bine definită și conturată cu strictete. Nu există același nivel de libertate, lucru ce poate nu este chiar atât de teribil pe cât pare, dar cu siguranță nu este

preferat de copiii în cauză. Acest tip de familie este tipul clasic, ce, la fel ca și cel modern, oferă caracteristici benefice dar și unele prea „prăfuite” în perspectiva actuală.

În concluzie, această lățălie de idei și percepții, această competiție între familia modernă și cea tradițională reprezintă de fapt o situație de tranziție, la final creându-se un echilibru. Nu putem primi tot ce ne dorim și probabil că nici nu ar fi indicat, spre binele nostru, dar în același timp este evident că progresul social și ideologic este o necesitate. Cu determinare și idei puternice provenite din ambele părți, se obțin îmbunătățiri, compromisuri și, în final, stabilitate. Mereu pot apărea certuri, dezacorduri dar acestea nu trebuie să întrecă limita sau să se agraveze, deoarece familia ideală nu e cea modernă sau cea tradițională, ci este cea unită.

Alexandra DRILEA
Clasa a X-a A
Foto: Constantin-Ioan
GÂRLEANU

Moștenire de familie. Ce moștenim de la părinți / familie?

Familia este cea care influențează în mod primordial caracterul copiilor și le conturează personalitatea, întrucât aceasta le oferă numeroase moșteniri. Culoarea părului unui copil, de exemplu, este strâns corelată cu cea a părinților săi, la fel și forma feței, culoarea și forma ochilor, culoarea pielii, toate sunt transmise genetic.

Acestea sunt doar caracteristicile biologice pe care le moștenim de la părinți, însă adevărata moștenire pe care ei ne-o oferă este mult mai vastă și mai complexă. Înainte de toate, familia reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Aceasta are ca rol central asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și ale celor care stau la baza structurării comportamentului său ca individ al societății.

Pe lângă nevoile de bază ale copilului: o locuință calduroasă, hrană, îmbrăcăminte, educație, îngrijire medicală etc., satisfacerea nevoilor afective este cel mai important factor pentru o dezvoltare armonioasă. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, în acest cadru deprinzându-se disciplina și spiritul de inițiativă și cultivându-se sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și al ajutorului, sentimentul sacrificiului, elemente de bază ale vieții sociale și condiții necesare unei atmosfere prielnice pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Pe de altă parte, alte lucruri extrem de importante pe care le moștenim de la părinți sunt inteligența și abilitățile. Se spune că genele sunt cărămizile ce stau la baza oricărui aspect al vieții noastre, deoarece este destul de probabil ca un copil născut

de părinți cu un coeficient de inteligență mai ridicat să aibă, la rândul său, capacități cognitive superioare.

În mod cert, atmosfera din sânul familiei își pune întotdeauna amprenta asupra pasiunilor, visurilor, concepțiilor și idealurilor unui copil, acesta fiind atras de ceea ce preferă părinții lui. Astfel, este cunoscut faptul că un copil ce este crescut într-o familie de medici, e foarte probabil să-și dorească să le urmeze pașii, așa cum un copil născut de părinți ce sunt dedicați artei, ar putea dezvolta în viitor, la rândul său, o pasiune pentru artă.

În concluzie, aș putea spune că de la părinți moștenim pasiunile, modul de viață, talentele, moștenim visurile, idealurile, curiozitatea și setea de aventură, moștenim spiritul de inițiativă, dorința de implicare, de înțajutorare, sociabilitatea, de la pă-

Zodia Elevului

rinți moștenim ... cam tot. Totuși, la fel de important precum ce ni se oferă este și ceea ce alegem să facem cu

această moștenire. Ține de noi să fructificăm tot ceea ce primim și să lăsăm drept moștenire, la rândul nostru, tot

ce avem mai bun.

Loredana CHIRILĂ
Clasa a X-a A

Oamenii care știu ce e mai bine pentru tine

Indiferent de circumstanțe, în viață, orice sprijin, fie el de natură morală, este binevenit. Însă, cel mai important lucru este să ne alegem cu prudență oamenii de la care suntem dispuși să ascultăm un sfat, o îndrumare. Aici intervine întrebarea, cine știe ce e mai bine pentru tine?

Consider că persoanele cele mai în măsură să estimeze ce este mai bine pentru tine sunt părinții. Majoritatea părinților își cunosc propriul copil sau cel puțin ar trebui să îl cunoască, chiar dacă părinții se mai întâlnesc cu situații în care le este greu să comunice cu ai lor copii din cauza diferențelor de mentalitate sau din cauza temperamentelor dificile ale acestora. Astfel, părinții reprezintă punctul principal de sprijin, cei ce știu ce este mai bine pentru noi. Analizând și cele mai mici detalii ce țin de felul de a gândi, de a acționa și de a reacționa, dar și de comportamentul propriilor copii, părinții știu întotdeauna ce este mai bine pentru copilul lor, pe ce drum să-l îndrume, astfel încât parcursul lor profesional și sentimental să fie cât mai lin.

De asemenea, și domnii profesori pot reprezenta răspunsul la această întrebare. Aceștia pot evalua, fără dar și poate, calitățile elevului,

abilitățile sale, punctele forte, putând aprecia domeniul pe care un elev s-ar putea plia cel mai bine. Așadar, în cazul în care suntem „la răscruce de dru-

muri” și nu știm încotro s-o apucăm, un profesor poate fi cheia către decizia finală, ei fiind printre puținele persoane ce știu ce este mai bine pentru noi.

Și prietenii pot intra în categoria „oamenilor care știu ce e mai bine pentru tine”. Un prieten adevărat te cunoaște în felul în care nici părinții nu ar putea s-o facă. De exemplu, între mine și prietena mea exista o

legătură puternică, bazată pe sprijin reciproc și înțelegere. De aceea, pot spune că în orice moment ar putea să-mi ofere un sfat bun, apreciind corect ce este mai bine pentru mine.

Totuși, pe parcursul vieții vor exista momente în care nimeni nu va ști ce este mai bine pentru tine decât tu însuși. Chiar dacă sună puțin a narcisism sau a independență infatuată, este posibil ca decizia pe care o iei pe cont propriu, fără a fi influențat sau îndrumat de către cineva, să fie cea mai bună, cea mai avantajoasă. Dar în egală măsură, încercând să lupți de unul singur, fiind condus doar de mândrie și orgoliu, susținând că ești unicul posesor al adevărului absolut, poți avea parte de un eșec.

Din aceste motive, este întotdeauna potrivit să fii deschis față de sfaturile și opiniile persoanelor de încredere din jurul tău, fie ei părinți, prieteni sau profesori. Lasă-te inspirat de experiențele pozitive ale celorlalți. Analizează cu atenție și profunzime oportunitățile ce-ți ies în cale. La final, rezervă-ți dreptul de a lua singur deciziile ce privesc cariera ta, familia ta, viața ta.

Irina ȘERBAN
Clasa a XII-a B

Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU

Dependența de telefonul mobil

În zilele noastre auzim tot mai des vorbindu-se despre persoane care afirmă în glumă că sunt dependente de telefonul mobil. Dar oare care este adevărul din spatele acestor cuvinte?

Folosirea telefonului pentru rezolvarea anumitor probleme, pentru a ne informa, pentru a ne monitoriza starea de sănătate prin intermediul unor aplicații, pentru comunicarea cu persoanele aflate la depărtare, cu părinții și utilizarea rațională a acestuia nu implică dependență. De fapt, aceasta apare în momentul în care, fără vreun motiv, luăm telefonul în mână și verificăm ce e nou pe site-urile

de socializare, dacă am mai primit sau nu vreun mesaj sau vreun apel, deși verificasem toate acestea înainte cu 5 minute.

Dependența de telefon nu mai este o simplă problemă, ci una care face din ce în ce mai multe victime, mai ales în rândul tinerilor. Se dezvoltă un fel de fobie, și anume cea de a nu putea accesa telefonul. Astfel, ne panicăm și înfristăm atunci când nu îl găsim, când rămânem fără baterie, credit, sau fără conexiune la internet.

Indiferent că ne aflăm cu prietenii în oraș, suntem la o aniversare, luăm masa împreună cu familia, nu

ne putem abține să nu luăm telefonul din buzunar, sau de pe masă și să aruncăm o privire la ceea ce este nou legat de fiecare aplicație. Ne-am obișnuit ca primul lucru pe care îl facem atunci când intrăm pentru prima dată într-o altă casă sau un restaurant să fie conectarea telefonului la Wi-Fi. De asemenea, în timp ce suntem cu ochii în telefon, ignorăm discuțiile ce se poartă chiar lângă noi, întrebările pe care ni le adresează unele persoane, jocurile clasice ni se par plictisitoare și refuzăm să ne implicăm în orice fel de activitate.

Suntem în permanență cu te-

Zodia Elevului

lefonul lângă noi, răspundem imediat la mesaje, la apeluri, oprindu-ne chiar din activități importante și avem impresia că sună sau vibrează chiar dacă acest lucru nu s-a întâmplat. De multe ori, auzim sunetul de notificare al unei alte persoane și deschidem telefonul pentru a verifica dacă nu cumva am primit și noi un nou feed-back.

Însă dependența de telefon implică o adevărată problemă în plan psihologic. Persoanele aflate în cauză se confruntă cu sentimente de vinovăție, cu teama de a nu rămâne în urmă față de prietenii lor, de a nu fi excluși din colectivul în care se află, motiv pentru care simt nevoia să comunice

cât mai des cu aceștia, oferindu-le cea mai mare parte din timp.

Cu timpul se dezvoltă diferite afecțiuni, cel mai frecvent ale ochilor, ale urechilor, ale coloanei vertebrale și chiar ale tenului. Din cauza faptului că stăm foarte mult cu ochii în telefon, simțim adesea o usturime în zona acestora, urmată chiar și de inflamații. Treptat, apare imposibilitatea de a ne acomoda în cazul privirii obiectelor apropiate. Vorbești continuu la telefon sau ascuți muzica la căști? Trebuie să știi că auzul îți este grav afectat. Poziția corpului în momentul în care utilizăm un astfel de dispozitiv nu este una corectă. Ni se întâmplă să avem

dureri de spate și dureri în zona gâtului. Tenul este afectat la contactul direct cu telefonul, pe o perioadă lungă de timp, din cauza încălzirii acestuia.

Trebuie să spunem stop utilizării inutile a telefonului și să păstrăm contactul cu realitatea, implicându-ne în cât mai multe activități colective, recreative și sportive, ocupându-ne timpul liber cu cititul unei cărți sau întâlnindu-ne, față în față, cu prietenii.

Laura ȚĂLINĂ
Clasa a X-a A

facebook - proiecția unei imagini de sine idealizate

Rețelele de socializare facilitează comunicarea și ne asigură accesul la o multitudine de informații, însumând o varietate de domenii.

Deși rolul primordial al acestora este de a ne ajuta să comunicăm mai ușor și mai rapid, să fim mereu la curent cu tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, rețelele de socializare pot avea și un efect negativ asupra dezvoltării armonioase a personalității unui adolescent.

Facebook este una dintre cele mai utilizate platforme de socializare, în care utilizatorii își pot crea o pagină cu informații personale, pot contacta persoane apropiate sau pot distribui imagini, videoclipuri și evenimente din viața personală.

Utilizatorii de Facebook își creează o imagine pe care o evidențiază în fiecare postare pe care o publică. Această imagine de sine poate să fie sau nu una reală, dar cert este că ea influențează starea noastră de bine, părerea pe care o avem noi despre propria persoană reflectându-se în aceste postări.

Imaginea de sine ne influențează comportamentele. Când ai o imagine de sine bună, îți poți îndeplini obiectivele, capeti entuziasmul, energia și determinarea necesare pentru acest lucru iar obstacolele sunt percepute ca provocări ce pot fi ușor depășite.

șite.

O imagine de sine negativă îți scade motivația sau chiar o anulează iar lipsa încrederii în forțele proprii duc, mai departe, la comportamente de evitare a realității.

O echipă de psihologi de la Universitatea din Michigan a elaborat un nou studiu cu privire la efectele adverse pe care le generează cea mai mare rețea de socializare din lume - Facebook.

„La suprafață, Facebook satisface nevoia de socializare și astfel, interconectarea devine un aspect pozitiv. Dar lucrurile sunt mai complexe de atât și efectele adverse sunt mai importante decât nevoia de la suprafață. Efectul unei rețele de socializare este devastator asupra psihicului uman. Cu cât utilizarea unei astfel de rețele de socializare este mai mare, cu atât efectele adverse asupra personalității cresc. Oamenii au senzația că socializând virtual au numai de câștigat, dar pe de altă parte intervin și efectele negative secundare. Acestea nu sunt percepute imediat, ci este nevoie de un timp îndelungat pentru ca sentimentele negative și trăirile contradictorii să intervină.”, susține Ethan Kross, unul dintre psihologii din echipa de studiu. Postările pe Facebook spun mai multe decât am crede noi despre personalitatea noastră. În funcție de personalita-

tea noastră, alegem să postăm diverse poze, anunțuri, ș.a. De exemplu, putem posta anumite reușite personale pentru a primi validarea și aprecierea celor din jur, putem începe discuții cu prietenii noștri virtuali pe diferite teme (sport, muzică, filme) sau putem să distribuim poze din vacanțe sau din viața de zi cu zi, doar din dorința de a comunica tot timpul cu ceilalți.

Imaginea pe care alegem să o afișăm lumii întregi, pe Facebook, poate să fie sau nu una ideală. Putem alege să afișăm o persoană perfectă sau putem alege să ne afișăm adevărata personalitate. Ambele variante sunt la latitudinea noastră și ambele ne influențează mai mult sau mai puțin personalitatea.

În rândul adolescenților, afișarea unei imagini de sine perfecte, ideale, pe rețelele de socializare, poate produce sentimentul de confuzie, în timp, adolescentul ajungând în imposibilitatea de a face distincția între realitate și proiecție imaginară.

Sinceritatea afișată în postările pe rețelele de socializare este din ce în ce mai apreciată, iar aceasta îți va conferi sentimentul de autosatisfacție, rămânând o persoană integră, care se apreciază la adevărata sa valoare, căreia nu îi este teamă să arate cine este cu adevărat, ce credințe, vise, valori are.

Elena POCRIȘ
Clasa a XII-a D

MODA ÎNTRE PROVOCARE ȘI A FI PROVOCATOARE

Haina reprezintă primul contact, primul tu pe care îl prezinți unei persoane. Timpurile și viteza din zilele noastre au reușit să transforme contactele dintre oameni. Astăzi, când nu mai avem cum să spunem ceea ce sim-

țim sau când timpul ne este insuficient pentru a stabili noi relații, hainele vorbesc pentru noi. De aceea, preocuparea pentru a arăta cât mai bine sau pentru a reuși să se adapteze tendințelor, a atras în special partea feminină. Sunt absolut convinsă că oricare dintre noi, fetele, a încălțat când era mică pantofii de lac, cu toc ai mamei: cei mai înalți, cei mai roșii, cei mai frumoși. Visam de mici să ajungem la vârsta în care ne puteam arcui gamba pe tocurile atât de apreciate și de iubite, atât de femei, cât și de bărbați. Și iată că timpul a trecut, iar noi ne-am înălțat și am crescut la fel cum crește dimensiunea tocului după fiecare nouă tendință în modă. Așa, am ajuns să încălțăm unele dintre cele mai dureroase (la propriu!) perechi de pantofi cu toc, oriunde, chiar și la liceu. Trebuie să recunoaștem, impresia nu e impresie dacă pe holurile liceu-

lui nu s-ar auzi troncănitul tocurilor atunci când se defilează în pauze, ca pe podium.

Așadar, aici intervine provocarea. Moda nu este un concept greșit. Moda este un stil, este parte din noi. Mi se pare că atunci când nu îți crezi un stil, devii invizibil, iar ceea ce poarte ai dori să exprimi verbal nu atrage, pentru că nu atragi fizic. Atunci când ai imaginație, poți să-ți crezi stilul din orice. Așa am ajuns, noi, liceenele să schimbăm aspectul liniar al uniformelor: adăugând culoare, imaginație și stil. Probabil că atât timp cât se respectă nota de bază, nimeni nu este deranjat. Aceasta este provocarea. Să reușești să ieși din rânduri, să ți se recunoască imaginația, dar să respecti normele. În schimb, unele adaugă cuvântului provocare câteva litere în plus, care reușesc să schimbe radical înțelesul de modă și stil: provocatoare. Nu e nimeni în măsură să critice felul unei persoane de a fi, de a se purta și de a purta. Fiecare își poartă eticheta, fiecare creează impresia. Însă, ideea de "a fi la modă" se traduce de cele mai multe ori cu "a fi provocatoare". Dacă ar fi să vorbesc strict de moda din licee, aș spune că multe tinere uită locul în care sunt și scopul lor.

Vremurile în care ținuta le obliga pe fete să poarte sarafan bleumarin și părul prins cu bentiță albă parcă nu au existat niciodată în licee, ba mai mult, astăzi este o întrecere între cine reușește să schimbe mai multe haine pe parcursul săptămânii. Trebuie să recunosc, limitarea purtării hainelor obișnuite și introducerea uniformei nu sunt idei greșite, ba chiar ar trebui încurajate în cât mai multe instituții de învățământ. Moda nu ar trebui să fie echivalată cu a atrage cât mai multe priviri sau a purta haine vulgare. Moda este cea pe care marii designeri o propun pentru fiecare anotimp, iar noi culegem din ea și o

adaptăm stilului nostru. Hainele și accesoriile "la modă" pe care toate tinerele le caută, nu ar trebui să definească valoarea noastră ca oameni. Ele nu ne creează nici luxul, nici nu cumpără prietenii. În schimb, a fi provocatoare atrage o sumedenie de reacții, iar în liceu cu siguranță nu vor fi pozitive. Problema principală a tinerelor este că ele nu reușesc să adapteze hainele locului în care merg. În cadrul școlii trebuie respectată, întâi de toate, decența. Hainele provocatoare pe holurile liceului, nu numai că displac ochiului, dar determină o pierdere a respectului și o decădere a imaginii de elev. Chiar

dacă haina a ajuns să îl facă pe om, nu trebuie să renunțăm la candoare, stimă de sine și stil. Nimeni nu este curios să ne cunoască sufletul atunci când corpul este dezgolit de haine.

"Moda e un limbaj instant" (Miuccia Prada) pe care trebuie să îl învățăm treptat și să îl utilizăm elegant, cu stil și cu extrem de mare atenție.

Anda Livia MERLOIU
Absolventă LIS
Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU
Cristi ȘERBAN absolvent LIS

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic Ioan Slavici Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Redactor șef

Alexandra DRILEA - X A

Design și editare

Georgiana COCIORBĂ - X A

Eduard CRUCIANU - X A

Redactori

Anda MERLOIU - absolventă LIS

Julia WATKINS - absolventă LIS

Loredana CHIRILĂ - X A

Cătălina GHIMPU - X A

Maria ȘERBU - X A

Andreea MOCANU - X A

Georgiana ISAC - X A

Laura ȚĂLINĂ - X A

Andreea DIACONU - X D

Claudia OPREA - X D

Răzvan ANDRIEȘ - X D

Diana APOSTU - XI D

Irina ȘERBAN - XII B

Alexandra CHIRILĂ - XII B

Bianca CARABĂ - XII B

Andreea ISTRATE - XII B

Miruna TUTOVEANU - XII D

Elena POCRIȘ - XII D

Ana-Maria COSTIN - XII D

Reina GHEORGHIȚĂ - VII A

Cristina DOBRIN - VII A

Profesor Constantin-Ioan GÂRLEANU

Profesor Elena MANOVICI

Profesor Gabriela PRICOP

Profesor Maricica APREUTESEI

Profesor Luminița COCIORBĂ

Fotografii: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS
Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Foto copertă față: Miruna TUTOVEANU - XII D

Foto copertă spate: Cristi ȘERBAN - absolvent LIS

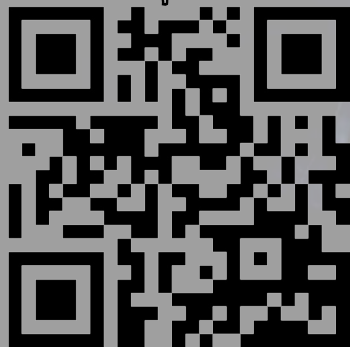
Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI

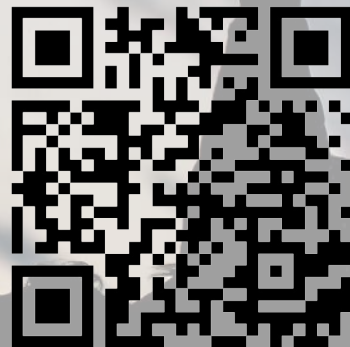
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanc.eu.ro

Website Revista

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici"
Panciu - Vrancea